

**Ik barbaar altijd
verder**

Anneke Koers

Gedichten

Hoge grond heilige grond

De grote keuken vriendelijk ingericht
geeft onbewust een sfeer van stil vertrouwen
daar woonde Gerard op hem kon je bouwen
plicht en gastvrijheid gingen hand in hand

al wat mij dierbaar is kan ik zo moeilijk missen
het is het meeste waardevol in het leven
en de ingehouden tranen
bracht ons nog dichter bij elkaar

de beek voor ons huis
stroomt tijdloos door het landschap
en ziet in zijn glinsterend water
telkens andere vormen
met de tijd veranderen ook de normen
Gerard glimlachte droevig en droomde van vroeger

in de echo van zijn accordeonmuziek

bruist het ritme van de walsen

hij was nog zoveel van plan

hij had nog zoveel te doen

ik weet dat niets er meer toe doet.

Wanneer je dromen finaal zijn vergruisd
en je ver van je mensen
op de dag wacht
dan ben je bereid
om bevend in de grond
de insecten te voeren
om diep in de grond
van verklaringen te getuigen.

Ik waak en verstik in de vezels van mijn darmen
val uit de tiende verdieping van de hemel
na verlossing
in een straat tussen mensen

mijn liefde reist met je mee en
blijft als een engel bij je
we tuimelen naar binnen
naar de nieuwe grenzen van het platteland.

Ik ben bang mijn ogen dicht te doen

ik wil niet in het donker leven
en zien wat zich voltrekt
stemmen in mijn bed
en vogels op het dak

ik heb de middernachtzon gezien en
vogels van alle formaten en
vissen in het water
bomen ontbloot van bloesems
sneeuw in de winter, druiven in de zomer

ik heb de zon geroken,
maar ik herinner mij er niet veel van
ik zie geen visioenen maar
onthullingen en herkenning
mijn hart hangt stil
van vrees dat deze vreugde kan vergaan

geef mij een pen

opdat ik kan schrijven en
zingen dat het leven niet voor niets is
ik wil sterven voor ik dood ben
als mijn bloed nog stroomt
en rood is

geef mij een liefde zoals ik jou
een liefde wil geven
want als ik tegenover open ogen sterf
zo zal mijn lied nooit sterven.
Oorlogen en geruchten van oorlogen
ontploffingen en ketens van vuur
snijden door het vlees
en de huid wordt opengereten
slechts brutale ogen kijken
naar de ogen die rood zijn van tranen
het zijn de laatste dagen voor veel soldaten
zonder adem en met pijn.

Vroeger was het anders
de zon zoekt in de boomtakken
aan de overkant een plek
de merel zingt zijn mooiste lied
en schatert in de avond
er is de kabbeling van vliedend water onderweg
wat voorbij is komt niet meer terug
een hart van herfst
in het lichaam van de zomer

we heffen het glas hoog
om de zon erin te laten fonkelen
met de mouwen vegen we de druppels
van de lippen af
om weet-je-nog wel verhalen
over de tong te laten gaan

wees niet al te vrolijk
binnenkort zal je dood gaan

buiten gaan de sterren ritselen
en we horen
hoe de nacht als een wind
om de bomen vouwt
de hond van de burens blaft
met een natte doek in de keel

de nacht van praten en van stiltes
van bier en filosofie en voornemens
en tegen de ochtend zal ik
in een koude kamer
wakker schrikken
alleen

en ik zal me met korte stappen haasten
tot waar het riet begint te groeien
de weerspiegeling op het water
brengt tranen in mijn ogen
in de verte vaart een zomp

met de mouw veeg ik de zon uit mijn wimpers
de wolken de bomen de hemel vallen in de beek
en spoelen weg

we hebben elkaar niets te zeggen
je bent al gestrest bij de gedachte
aan de reis in het niets
misschien zien we elkaar terug
ik weet het ook niet
de woorden zijn ingeslikt
weggevallen uit de herinnering

elk sterven is dubbel
vermenigvuldigde vlekken
in de scherven
en de plooiën van de verbeelding vervagen
het ondenkbare krijgt gestalte
in een glazen vitrine
zie ik jou

zie ik ons

om momenteel in deze absurde wereld

te kunnen leven

je beeld vasthouden als een scherm

tegen het dieper inzicht van de dood

mijn masker

mijn amulet

mijn murmelend genezen van de vlam

mijn klein moment van treurnis

en van herinnering.

Ik heb gedroomd
dat ik in een gevangenis was
van dikke witte muren
waar niemand mij kende
waar stemmen in gangen verdwaalden
waar lichten suisden
mijn hersenen floten
de muggen kwamen
met de zomer in de nacht
ik heb mijn naam
op lijsten zien staan
zonder door iemand te worden onthouden
ik werd als het wit op de muren
ik werd wakker
toen het boze oog
naar mij keek.

Ik denk

dat er achter de muren van dit gevang

een land is

zoals een helderblauwlicht

aan het eind van de horizon

ik droom

en ik weet niet waarom

van een kamer

die zo ruim is als een droom

van een licht als zonnestralen op de buitenmuur

dat het licht aan de horizon

dichterbij komt

en de gedachten vrij

daar ben ik niet bang voor

want ik ben god een vaste burcht

maar iets doet mij beseffen

ik weet niet wat
dat er populieren zijn
en verwarring en armoede

en soms klinkt de taal mij bekend
alsof ik uit mijn verdriet
zou kunnen schrijven
dan graaf ik mij dieper in de duisternis
en ik denk
wat zou er gebeuren
als ik boven op het dak klom
en zong
ik heb je lief mijn Enters land

in de nacht is inderdaad
alles mogelijk
dit grote rode huis dat ik bewoon
haar houten balken en stalen stalramen
vervagen

het huis wordt een gevangenis
van mijn bed neem ik het kussen
en klop het op
binnen de muren
van het heilig huis
bid ik
want diep in mijn oren
is het geluid van het duister

ik trek mijn knieën op
en mijn ademhaling
daar waar ik niets kan zien
om zo in de werkelijkheid terug te keren

de geesten breken al door de muren
de begeerten de vlammen
in het kruis het beeld van mijn wereld
hoe diep zal dat land in mij blijven leven

dat mijn geest nooit zal afstompen
dit grote leven waarvoor ik leef
tot het feest op het dorpsplein
en de kinderen blij zijn
en er alleen nog dansende mensen zijn

maar ook dit vervaagt
de achtertuin wordt een lusthof
voor nachtvogels
de maan kreeg een stralenkrans en stralen

buiten staat een boom op zijn tenen
om naar binnen te gluren
probeert door te dringen tot
dat wat tijdloos is gestapeld

en ook dit vervaagt
de breuken gaan weer dicht
in de oneindigheid bid ik

en luister naar de adem
die komt en die gaat

tot ook dat ophoudt
als het lichter wordt
zit ik in het licht van de zon
en leg ik mijn arm
op het toetsenbord neer

een bloem voor de stilte
rondom is het huis en het land
de weg heeft geen einde
welja lekker belangrijk.

Er zijn dingen die je nooit vergeet
of kunt verbergen
de pootjes van het donker
over gesloten oogleden
de koplamp van de motor
die de nacht in linten scheurt

pijn verpakt in cystes
en opgeborgen in woorden
zwarte kraaien op rode pannendaken
de toren sinds jaren vol fluisterend vuur
het groene bulderen van de wind
het lange slof-slof van de ouderdom
tot aan de knieën
dat zijn de onvervreembare herinneringen
meegesjouwd op reis

we bewandelen allemaal die weg
van het leven op de route naar de dood
moordenaars dieven drugsverslaafden verkrachters
en terroristen
jullie eveneens als ik
één in lotsbestemming
totdat we door het gat
in de lucht klimmen
en de aarde ons uit elkaar haalt.

Vaarwel

vrienden in het licht van het lichaam

vaarwel

met het teken van de vrede

naar de laatste gevangenis

van de dementie.

Er is geen tijd
tijd is de huid
die kraakt en krimpt
in het voorbijgaan van het leven
tijd is het vuur van het bestaan
dat de uren vertelt
en dan laat gaan
in het moment van stilte

in de verstilde dans
van de nachtelijke ster
in de krul van het blad van de varen
in het vluchtige gefladder waarmee
de duif de dood vindt

er is geen tijd
tijd is een vallende ster
van herinnering
van verhalen die niemand ooit

nog zal horen

tijd is mijn liefde voor jou

de bewegingen van de vleermuis

van opgaan in je lijf

om de holten te vullen

met de vlam van het vertellen

over die vele verhalen van weleer.

Er is geen geluid
enkel het geklop van het hart
en de lege bladzij
van dit gedicht
bevlekt en opgemeten
met woorden van herinnering
als liefde voor altijd.

Het gaat moeilijk worden
deze aarde los te laten
de ruimten
van onteigening
die zo alleen van mij zijn

het maisveld aan de overkant
als een donkere muur
met bomen
die nog de tekens
van de wind dragen
in wonder van adem
en aan deze kant
als een verschuiving
de zandkopjes
en plantengroei

elk lijden is afstand
hoe had ik kunnen weten van mensen

in het water

wat is beleefd, wat gezien, gehoord

en wat is belangrijk

wanneer de muren geslecht worden

en als de onafgebroken schreeuw

in jou opengaat

een glinsterende bezwering

van dansende bomen

en windstilte.

In de boerenkamer
achter de muur van glas
die uitziet over het land
met de kleur
van groene vergetelheid
hoe het mais wiegt
in de regen van een herfstdag

weerspiegeld in de ruit
de vage gestalte
van een man die wacht
af en toe trekt de wolksluier op
en de koeien in het weiland aan de achterkant
de vluchtige gestalte
vervlakt weer tot verbeelde herinnering

waar is mijn liefde

gedachten

langs de straten
bomen in het stille vuur van de herfst
enkele auto's geruisloos en nat
soms een voetganger
met een mond koude adem
een loslopende hond
een merel vliegt voorbij
en later een duif
verdiepingsdebatten over de aard
van het bestaan
en waarvoor een mens
aansprakelijk wordt gehouden
het gedruis van stemmen
zoals het hart blijft roepen

waar is mijn liefde

aan het eind van de wereld
van weilanden en regen

op de rand van het universum.

Zolang ik blij schrijven
zal een enkel gedicht
gewicht kunnen hebben
om een spoor achter te laten
boven een geliefd landschap
genoeg inzicht om te verheffen
tegen de duistere stilte van de dood
wie zal dan vertellen

beelden blijven jammeren
om uiting achter het oog

vliegtuigen zijn bommen vol granaatscherven
menselijke lichtkogels
als neerstortende engelen
van de bovenste verdieping
neerschietend
weerspiegeld in de vluchtige taal
van het vergeten
de hellehond van de vernietiging heeft een rode tong
wie zal vertellen
het oog begrijpt niet dat de hemel blauw is
door de kille winter van het atoom
strompelen mensen
waar zijn de gezichten
oud voor hun ouderdom
van hoofd tot tenen grijs van as

onder het puin bewegen lijken
in de rivier drijven vertrouwelijke dossiers
in flarden verscheurd mensenvlees

waar zijn de gezichten
zal de tong morgen nog kunnen denken
in zijn donkere hol nog kunnen kloppen
met de vlamme herinnering aan vreugde
zal enig gedicht ooit ergens gewicht mogen hebben
voor een handschrift dat spreekt van vallen en vergeten
zal de dood blijven ritselen tussen de woorden.

Het is de koelte onder de bomen
als een kleed van vergeving
rondom de stam
het is het vuur in de nacht
dat gaten in het duister brandt
het is waar de zon en de maan ondergaan
waar het geweten
van de individu gewogen wordt
de kwade zaken weggepraat
wij zijn geen bron van haat

wanneer wij bij elkaar zitten om vertroosting
wordt de herinnering
in alle rust gemaakt
en aangepast aan woorden
weten wij wie we zijn
een voor een
voor jou voor mij
de drank en het land
en het lied van de dichter

maar wanneer de boom is omgehakt
zodat de zon een vlek brand in het oog
en het vuur is verast tot een grijze vlek
zijn we op de vier winden verstrooid
weet ik niet wie ik ben
dwaal ik door de zonnige dag
en de koude gewrichten van de nacht
op zoek naar jou
als naar een spiegel.

Het aanbreken van het koude seizoen
binnen donker wordende avonden
zomerdromen van liefde
verdwijnen in het geheugen
zijn dode vliegen in het web

gevangen op de trottoir voor de super
weerspiegeld door de ramen
waar wolken drijven
staat de oude man op wacht
de armen op de rug
te wachten op een praatje
met een voorbijganger
auto's toeteren voorbijgang

in het donker is het dorp een stil hart
vol verholen hartstochten
en slapeloze verdwazing
een dwarreling van bruine motten

zo groot als een kinderhand
schittert samen
in de blauwe zuilen van schijnwerpers
die de lucht aftasten

wie heeft je ooit een rozentuin beloofd
wie wist dat elk geloof tot vernietiging leidt
wie vermoedde dat het geweten
onderdrukt kan worden
met drugs en alcohol
wanneer de sirene ophoudt met loeien
en beeldschermen hun nieuws
stil laten komen

aan de oever van de Regge
hurk ik neer en wacht
op het ontwaken van de haan
op de uitkijk voor het opkomen
van het eerste licht op de rivier

zoals de herinnering aan een ander land

met zomerdromen van liefde

die mij in de taal nog wijs komen maken

dat er vrede was in het verre verleden

rieten daken vakwerk huizen wind en zon

en wanneer het licht genoeg is

zal ik het fototoestel gewaar worden

en maak de plaatjes in de ochtendschemering

in de kleur van beschimmeld fruit

en veren

zo word ik al stervend

woord voor woord

met de werking van de dood verzoend.

Toen het nacht was
ben ik opgestaan
om te zoeken
naar de bewegingen
van de vleermuis
wakker tussen de vorige nacht
en de volgende morgen

vleermuizen hechtten
donkere wonden aan woorden
zoals ik deze gedachten verwoord

wat vormt de kern
van mijn langzaam ouder wordende hart

is herinnering slechts kloppende fictie
als een oog
omhuld door het duister van de nacht
om in een vuist te worden samengebald

hoe ver de weg die we samen aflegden
lichten in de bomen
jij een vermoeide vogel
aan mijn zijde
terwijl de hand over de stilten ging

jij altijd daar
om mijn hand te kussen
als het verdriet van letters
begon te beven
jij maakte van mijn lichaam

een heilige stad

verre landen verre horizonten

pianoklanken een boek vol gedichten

vleugels in je haar en

vogels in je dromen

de gouden gloed van Twente

de rode daken van de boerderijen

op het land

zoals korenvelden

over een horizon golven

maar voor altijd

het lichte gewicht van je handen

toen het nog nacht was

stond ik bij het raam

op zoek naar het nieuws van de dag

jij op de achtergrond

wegvliegen

en aankomen

en ik was gelukkig

maar nu breekt de morgen aan

en nu ben ik jong

dit wordt mijn dag

van vogels

en van zonneshijn

mijn liefde mijn lief

moge de zon deze hemel

tot een blauwe eeuwigheid villen

moge de genade

van deze rivier jouw angsten

met stilte afdekken

voor de stralende stralen

en de holten van de schaduwen

moge de majesteit van deze rivier
over je waken
en je bijstand geven
en de eeuwenoude schaterlach van de ekster
en het leven.

Halverwege mijn leven
ontdek ik opnieuw
Enter
nu ik oud ben
leef ik bij de rivier
water zo helder
weilanden zo groen

ik dwaal alleen daar
zonder gezelschap
geniet ik van de stilte

de rivier rolt haar golven

uur na uur voort

ik beklim de hoogten

slenterend

tot waar de stroom

in de bomen verdwijnt

rust ik uit

en kijk hoe de wolken verschijnen

in het voorbijgaan

kom ik een boer tegen

ook hier is het hooitijd

ik vergeet de tijd

grimmige tijden achter mij

hoef niet af te zien van bier

en patat

hoe rijk is het leven

klokken luiden de lucht aan flarden.

In de ochtend

het huis is opgegraven uit de nacht

stug en koud als een grafsteen

buiten is de dag schoon en strak

taal is geen ding van betekenis

er is geen diepe kennis

die toegankelijk

ontmaskerd moet worden

mysterie fluistert al in de beweging

van de oppervlakte

op het land zijn de bomen leeg

de gesnoeide takken op het paasvuur

in de stille kilte is vuur meteen

een oranje tong

gefluisterd uit de takken

het had de brandstapel kunnen zijn

van de voorbije tijd

van een heks

geen vogelzang in de wijde omtrek

om boodschappen te verzenden

of kennis over vliegen

aan het oog over te dragen

slechts de tijd die voorbijgaat

zonder kleur aan de hemel.

Ook ik danste

hoorde de muziek over de oceaan

hoe die trilde als een beving

maakte kennis met de liefde

kreeg de god zonder vleugels in een boek

ging van kroeg naar man naar begrip

naar hoge extase

als de wereld zich in eeuwigheid opvouwde

en de zon was een zingende maan

ook ik wandelde door spiegels

hoorde mijn stem verzen opzeggen
als de leugens van de verkrachter
als de bijgelovige gebeden van de hypocriet
ook ik zag hoe mijn gezicht verdween
en hoe het lichaam als een versleten jas
zonder bescherming tegen de kou de tijd vergat
en hoe de zon een maan was
een stille kille maan.

Mijn verstand was verzand in begrippen van orde
en er was uiteindelijk niets dat nog zin had
er was geen verschil tussen boven en onder
en de verschillen komen in gelijkenis bijeen

wie door mijn aard en toestand reist
kent vele manieren om mij angst aan te jagen
maar de grootste angst van allemaal
is om op weg naar huis te sterven.

Wanneer mijn geliefde
naar mij toekomt door de nacht
zijn de wegen
waar grote auto's
otto's leeg maken
zoet van bloemen
die de lindes hebben verstrooid
over de klinkers

wanneer mijn geliefde
naar mij toekomt door de nacht

dek ik de tafel bij het raam
met brood en bier en gebakken eieren
en schrijf ik dit gedicht
als tegenwicht
voor die ander daarbuiten
van steen en van been
die door de nacht reist
waar de uil jaagt en
de vleermuizen

wanneer mijn geliefde
naar mij toekomt door de nacht
eten we brood en gebakken eieren
en drinken we bier
en geven ons over
aan het beloofde land
van de liefde.

Dit is het seizoen waarin de dromer
gehuld in donkere herinneringen
als de ingebakerde zuigeling in de vezels van de nacht
vaak huilt in zijn slaap

dit is het seizoen waarin hij een steen vindt
onder kale bomen in de laan
de blaffende hond en de schreeuwende ekster
en plotseling duikelt het gemoed
de herinnering leeft op
eenden spelen in de rivier

donkere avonden
in krullen gekamde golven op de oever
je prachtige lichaam
en een harmonica aan de hemelpoort

gewaarwording is een vliegtuig
dat afkoerst op de horizon
en het leven een lichaam dat op de kop glibbert
en wegzinkt als een snik
om morgen tussen het riet aan te spoelen
en open te gaan
op zoek naar betekenis

dit is het seizoen waarin kerkklokken luiden
en sneeuw over torens en spitsen moet glijden
stilte de holten van het dorp moet toedekken
als een uit de lucht neergedaalde kou

de dagen precies als de dagen van eerdere jaren

met mensen precies als die van toen
met dezelfde uren en de doden
met vergelijkbare verlangens
en de aloude rusteloosheid van weleer is hier

er gebeurt niets
je bent niet alleen
met de slapeloze kou kom je
en ga je weer
en weet niet waarheen of waarom

doe de vleugels aan mijn lief
dan vliegen we naar de horizon
terwijl ik op de harmonica speel
in een vaartuig van paarse weefsels.

Toen de nacht
het uitzicht op de bomen uitwiste
heb ik met hem gedanst
gezien hoe de rode schoenen
over de vloer flitsten

we dronken bier en jenever
in een stilzwijgende overeenkomst
liet hij me toe in zijn kamer
en geleidelijk verstomde het geluid van de straat

ik droomde al die uren met open ogen
dat ik wakker was
naast mij was zijn ademhaling rustig en diep

en toen het eerste licht begon te gloren
streckte ik me over hem uit
en toen hij met de ogen knipperde
vroeg ik hoe heet je

Dood zei hij

ik heet Dood

terwijl zijn zaad warm als bloed

met de geur van geboorte

mijn buik en mijn dijen bevruchten.

Hier op de boerderij
kijkend op het groene weiland
maak ik de balans op
ik blijf met de weg verbonden
met de plek van oorsprong
al ben ik de namen van de mensen vergeten

ik ben vrij
ik weet dat het zwaar is
en eens per jaar is het goed
om mij om te draaien

terug te kijken

op de reis en het rijk van de doden

hoe zal ik de afstand bezweren

ik stop de reizen en seizoenen vol

met honing en kreeft

en de vergeten verhalen van het oude land

opdat er een goede geur uit de aarde komt

die beklijft in het stof

ik verbeeld me dat ik een verkenner ben

raap het hout bijeen

en steek het vuur in de korf aan

mijn sein aan de mensen

op het dode dorp

dat ik de maan

uit haar donkere holte wil lokken

om haar met het vuur te verzoenen

vergeef me alsjeblieft
zeg ik tegen je
een mens maakt gedichten
om de zachte woorden op te vangen
een mens zoekt altijd naar rijm en maat
en dan het vuur van de verwoording
vertel het maar niet verder.

Ik leef in zonnige tijden
de vogels van de hemel zingen blij
ik dwaal door de zalen met kunst
en staar naar de voorstellingen
foto's van mensen
grijze beelden van voorbije levens
nauwkeurig verklarende afwezigheid van betekenis

de sensatie van het kijken
de wereld voltrekt zich door mij
en ik zie de onvermijdelijkheid

van de realiteit

de mens verloochent zijn toebehoren

in een split-second

om aan de dood te ontkomen

ik leef in zonnige tijden

en ergens op de met plastic vervuilde wateren

van de oceanen dobberen afbeeldingen

van godinnen met witte gezichten

zij zingen nog steeds

ik staar kortzichtig

naar het blootgelegde leven van de dichter

naakt als een natte lap om de mop

om de hand van de geliefde te kussen

de ruggengraat is verschoven in woorden

en ik zie abstractie, de mens

in haar geloofwaardigheid

in een split-second

om de dood af te schudden

ik leef in zonnige tijden

in de donkere kamers

eet ik salade en kip en brood

en herinner ik me ineens de verhalen van voorouders

en hoe mijn mond zich rond hun dode taal vouwt

de mens zweert de aanvechting af

om ooit nog kwaad te worden

en buiten verrijst het bos

de majestueuze bomen

in hun hoge praal

waar de liefde is

en vaak trouw is bewezen

met de beloften van eer

en waar de dichter heeft gelezen

van oceanen

waar godinnen zwommen

en de waterdraak naakt en blind was

linksboven hangt de dagmaan

als verstild onderbewuste

bleek geschuurd door het stof

van ruimte en tijd

morgen legt de zon een laagje zilver

over het dak en de bomen

en uit de dakgoot zal het nest

voorgoed verwijderd worden

ik leef in zonnige tijden.

Oude dichter

kom

breek het brood

neem het water

dit is je maaltijd van verlichting

je vraagt

rechter van ongetelde dagen

wanneer komt de dag

weet dan

ergens anders is het altijd dag
alleen hier niet
en de schaduwen die onze wereld verstoppen
zijn heuvels en vogels

laat de kanker uit je opbloeien
werp je ziel op
neem je eigen dood
want witter dan sneeuw
nog witter dan de dageraad
zal jouw bloed je wassen

kom
wees lief
geef me je hand
buig
herken de zwarte roos
en zeg
naar de hel met de waanzin

en sterf je dan een weg uit je vrees

want dichter

ik zal stenen op je bruidsbed stapelen

zo wit als verzen

nog witter dan de bakens van je reis

opdat de giftige regen

je beenderen niet verkleurt

opdat de vogels bij de rivier

zich niet in je wormen verslikken

oude dichter

kom

je verlossing is ophanden

wees blij.

Ik ben de oplichter der liefde
zie onder haar het verdriet
en de daarop volgende daad

ik ben niets dan de omroeper van oproer
en mijn mystiek is het voer
van leugen waarmee de deugd zich loont

ik bericht dat de lieve dichter
schuw doodgaat
voortaan zal de keel

der ontroerde agressor zingen

ik woon in deze bundel

als een rat in de val

snak naar revolutie en roep

laat mij met rust.

Door de muziek

al vroeg heen en weer gegaan

veel hoog

maar ook vaak laag

lig ik in bed

naast mij

het najaarsweer

nu neerslachtig

en wens dan niet meer

dan mij eenzelvig

te bedelven onder mijzelf.

Mijn masker die mij met smaad
tot in wijsheid nog volgt
dat het lot past
een lach en ironie
weggedragen in mijn hoofd

nu zwerf ik door het oosten
ik zing als de vogels
die alles bewezen
ontken ik de lust en
het draaien van de zon

zingende nog steeds
maar zinloos
geen blijvend genoeg
want rijk zijn is armoede
in deze overvolle tijd.

De devoten dwalen in het terrarium
van het Vaticaan
en ademend op de avondmis
eeuwenlang
duister als de nacht
onder de onweerslucht
ruisend van afbraakgeruchten

maar in de nacht
ontwaken de slapende tongen
en kwaken de kreten

over het ijskoude dal
kinderen in hun blikveld
hangen aan hun lippen
de kerststal komt in beeld

er is een Jezus in
met door zijn lijf
acht gaten voor de nagels van het kruis
en de tranen van de dood

nu ben ook ik geraakt
en met het aller kwaadste behept
zing ik uit volle borst
de mond gelijk de zonde
wandelt hij wenkend
gelijk de weg
en dat is vergif.

Ik ben geduldig
tussen haastige vlammen
want het licht is ontstoken
tussen de borsten
streng kijkende pijlen
wijzen met traagheid van pijn
nu alles weg is
mij de weg aan

de stad is gedood door de armoede
tergend als sluipende ziekten

die ik verlaten heb met gesloten lippen
dit heeft ook Jan gedaan
schoon achter vrouwelijke maskers
want gade geslagen
door wolken aan de horizon
dof ontploffen de sterren

en een volk is in de ruimte
zwaar en giftig
en ook naast mij
kronkelen de lichamen
van de rechtvaardigen
zij verdwijnen
als van gebouwen gestrooide snippers
bij duizenden tegelijk
dat was het laatste

wetende
onder gevaren vergaat het niet blijvende

het volk huilt
afgenomen de kracht van een oude god
verdeeld tot op het bot
het gewas en de waterwerken
gelijk aan nog slapende dingen
voor gewelddadige dromen open

de steeds groeiende storm zal niet rusten
zich zal roeren
hun stenen borsten
in de cellen verzadigd
kwellen de reizigers voor de vernietiging
het hoofd verlaten onder de gordel
heeft hij de bedaarde ruimte
niet vertolkt in een lied

en de buik sliep in
en droomde van de benen van de god
die uit de stenen oprees

dat gebeurde zonder voorkeur
en verwarmde het weten
door gedachten zichtbaar
tussen hemel en aarde en al de geslachten

in een verziende hitte
huisde Jan
die dit vlammen niet uitvond
net als de zwijgende sprekers
hij kende de waarheid en wording

op de camping daar gloeide hij
kortademig tussen de bomen
starend naar de nachtelijke nacht
die een storm opstak
als waren zijn jurk en rok een oven
waarin broden bakken

oud Saksische schepen rondom

de visser van drenkelingen
die de nacht jammerend op de rug werkt
in de schaduw dromend naar de oevers voer
naar Jan die met kermende wolken worstelt
tussen het gespartel van gewonde flessen
radeloos
omdat zij onder heerschappij
zijn verboden geheimschrift hadden ontcijferd
in de nacht de kattenogen
het driftige ei verbrijzeld
want dit bedrog zij brandde niet
het laat geen licht zien
gelijk de inspanning van het vluchtige lichaam
het oordeel in een omarming
zo draait de alles smekende storm kronkelend
boven een omzichtig voortstrompelend huis

waarom is de mond onwetend
ingetogen zuchtende stoelen

tussen vluchtige bloemen
en moest hij zo geruisloos gaan
Jan
vol verliefde vruchten
naar waar men koud is
verstopt in de donkere aarde
gevangen en ondankbaar
terwijl de wijze man zijn mond opat
en hij met vreugde afstand deed van zijn ogen

daar waar gezichten groeien
boog hij zijn achterhoofd
alleen door luid grommen
kon hij rechtop staan
hij was de waterval die weergalmt
voor het zieke en weggeteerde lichaam
zing op Twentse wateren
en rijd over asbest met wonden
grijp de afgrond

de treurende vingers vouwen
rond een vrouwenarm

bouwend aan straten en bruggen
over vruchtbaarheid en vernietiging
dit gebeurde Jan

achter zijn kalme deuren
hij is eveneens verdwenen
maar met een zak vol speelgoed
en knikkers

is hij gezien in het noorden
kijkend naar het oosten
nog vroeg in de ochtend
dronk met zijn zonen zingend
als was de maan hun moeder
was de volle maan hun geliefde
maar op het onweer dreven veel voertuigen
met gekke lampen door de bergen
en de motoren ontbladerden

het groene jubelen van het voorjaar

daarom ging Jezus wonen in een grot met de koeien

en dan

geheimzinnig

ontstonden de mannen.

Je maakte je ogen open

met mijn valse sleutels

de achterdocht dat was bedacht

uitkijkend naar elkaar

onze hoofden stonden alleen

hier en daar onze ogen

en waren wij niet verdwaald

reeds voor het sluiten der poorten

ik dacht dat christus jij was

ik dacht dat jij was teder

het land nergens zo gezuiverd dan jij

ik spelde ik dacht ik spelde achterdocht
en weefde voor jou in mijn gesloten kamer
langzame liefde
het werd een moeizaam kleed

nu drink ik reeds vergeefs de zeven jaren
zo verloren als het nog maar kan zijn
in het stof onder mijn kasten
ik wilde dat dit drinken
ik wilde lieveling dit drinken
tot het op was
ik dacht dat christus
altijd maar gewoon mij was.

Ik leef zo suizend als mijn lichaam
steil staande
in de op drift geraakte woorden van mijn taal
de woeste zonen van het genot
mijn mond verkaveld door hun willekeur
ik smoor hen in de smaak van gas
ben ik de brander wat mijn ogen zien
verkoold

verbind mij via sacra weer tot zilveren tong
de straffe vinger van verrukte stem

een tempel van het jodelend genot
waar het altaar alter ego staat
want alles wat ik worden kan is om geluk
een naakt en zuiver lied
door de antieke slaap
ik droomde met mijn liefste
moe

zijn mond een part verbitterde meloen
zijn zoen de dorre beet van schorpioen
morgen als het raam voorover in de handen
glimlacht uit het bachanale licht
laat mij dan huilen van genot
stervend onder populieren
en over mijn mond de zweem van een lach
dansen mijn rijen rijm
voor het starre ongeluk.

De aarde staat te dansen
in de keel
gekleed in groen en blauw
treedt het uit als de bedaarde
geest van haar gehavend gebouw
de wijze marmerranken
spelend om de eigen lust

in de nachten bloeiend
onbewust
uit de kelk van de maan
vol heldere dranken
laat mij drinken
uitgerust

het is goed een stem te geven
aan de ogen
steeds in beheerst gebaar
innigheid te leven

voor de spiegels vol barbaars gebaar

achter het masker eerst het ware zijnde

dan de monstrans

zij is van leegte het bedrog

mijn liefdes van de echte overgave

het dwalen van mijn ogen

zingt de zichtbaarheid van een verstomd lied

zo donker woelend

ziet de aarde mij aan

ik wil haar bestralen

vanuit orale oogportalen

wil haar maskeren met dans en lied.

Helder en licht

ligt mijn geest op de maan

als mijn lijf op de stralen van de zon

in de nacht kraait de haan

als de taal

van de donkere muur van mijn tong

ei en oer

in de dans van het zaad

straalt de mens

ben ik de jager

van de op het land gebrachte ziel

gevangen in mijn oog
dans als de vrije geest
van het genot
vlug van getal en van droom
in het vuur
of in de stilte van de nacht
dat ik rust
als de vrucht van het land.
Op de drempel van de kapel
stond het kruis
en Maria
proefde de tranen
uit het boek
ik bleef
een passant
en las dat het te laat was.

In draf gingen de gekleurde bloemen
de nacht op mijn gezicht
ik hoorde de wolken roepen
zag de grote vogels jagen
en dan verdwenen de dingen
op de rug van witte zwanen
en terug hoorde ik de dieren rondom
mompelend trippelen op het dak
er is een schaduw groter dan de berg
maar kabouters trekken mij diep in het dal
in de diepte lopen de mensen

ik riep in hun vechtende gezichten
een jongen
lopen kunnen zij en blaffen
woedende vlammen likken hun leven
alleen kraken de lippen
tussen wreed stekende muggen
in de regen lopend
bidden de spieren
korrels van de dode jongen
maar
de deur is open
en op grote voeten
schroeit hij
dwars door de smalle vallei
en zwijgt als het gat van zijn ogen.

Door de stilstand breekt de kans
ik ga langs de trap tot een trans
er bloeit boven vlas
ik verdoof mij voor het open voorhoofd
en dat van de beminde
die slaapt
en achter grendels grenzen toevouwt en opbergt
met blote voeten van stralen wegvliegt van de aarde
en de vertraagde opname
van mijn schaduw wegpoetst.

De dorre akker wordt gewassen
de kinderen zingen in de klas
in het gras snorren de krekels
de buurman geeft tekens
achter het venster met de bloemen

ik word met gesloten ogen wakker
warme adem vervliegt
schokkend vlotten zon en wolken
ontwaken de bomen
en vogels zuchten

de woede koelt de woede
de dromen verwelken
en vallen als een regendrup

het licht is lichter
dan mijn gezicht
het sluit de deuren van de huid
op wacht staat buiten de nacht
doorzichtig water fluit en lokt
in golven
van het vergrendeld gezicht
ligt de mens

een kamer voor de eenzaamheid
een voorhof voor de duisternis
daartussen trilt
de wimpel van de blijdschap.

Als kind ben ik niet genezen
van een eenzaam zoekend achterhoofd
ik heb de liefde uitgedoofd
om in duisternis het licht te lezen

is duisternis in ieder even slecht
de zak met tederheid is spoedig leeg
alleen dan breng ik het te berde
uit het moeras worden de rozen opgedregd

bakker, slaggers, messentrekkers

alles wat begraven is
laat aan uw zwarte vlekken merken
dat het niet te laat is

wie wil stralen die moet branden
blijven branden als hij liefde meent
om in een licht haar duisternis
op handen te dragen voor het hele dorp.

Ik ben
ik jaag niet naar de letter
maar ik luister
mijn liefde moet op klompen gaan
papier tussen de tanden
muziek moet men in bed
heel zachtjes spelen
een fluwelen liedje
daar tokkelt de gitaar
en klappert haar licht in de nacht

ik jaag niet naar de letter
maar ik luister
daar blaast de hoorn haar licht in de kus
ik haal adem
en het orgel zingt
Jesu meine Freude.

Zwanen

zij beschrijven de schoonheid
van een mens
of de kracht van water
ik spel de letters
van de namen
daarom mag men mij
niet doen verdwijnen
dat doen de engelen wel
met hun dunne stemmen
ik ben blijkbaar wanhopig

geboren zonder woorden
slechts sterven in een stem

ik probeer op poëtische wijze
de ruimte van het leven
tot uitdrukking te brengen
was ik geen mens
geboorte en ontbinding hadden mij niet geraakt
de weg van eenzaamheid naar mensen
zou schoon zijn
als dat te zien is in mijn gedichten
zijn dat momentopnamen van de weg

ik heb de taal
in haar schoonheid opgezocht
in het spraakgebrek van de schaduw
en het sprankelend zonlicht
niemand is gestuurd
woorden te wegen en te bezien

men struikelt vrijwillig
van woord naar woord
in de schaduw van de droom

de lichamelijke taal
maakt ons licht
en schande verdwijnt sprakeloos
ik ben tot over mijn oren
verliefd op het licht
het licht koopt mij
loopt op mijn hals en mijn haar
en ik wens stilte.

Het is de aarde
die draait en die draait
het is de lucht
die zucht en blaast
door de mensen

de mensen zijn traag als de aarde
en staan verheven als lucht
als torens staren zij in de ruimte
hun huis is hun adem
hun gebaren hun tuin

zij zijn verstopt

en ze zijn vrij

het is de aarde

die draait en die draait

het is de lucht

die zucht en blaast

door de mensen.

In het raam

ruik ik de kleuren van de dingen

in rust

de huid de ogen en de mond

ze geuren

de huid ontsluit zich

de ogen kijken naar buiten

overall blije mensen

wuivende bloemen geurige huizen

zij evenaren de aarde

vliegen rond door de lucht

zuchten als krakende wagens
zij zingen in cirkels
en ontwikkelen de wereld
de lijn van de aarde
loopt langs mijn raam.

De huizen zien in mijn ogen
daar is het wit
ginds is het zwart
daartussen hangt een wind
een gedicht
een wind van woorden
de liefde is de wind

vrienden drinken
en het volk zomert op de berg
onder zware nevels

blaast de wind
spelen met de lucht
en de geuren
houden van de bloemen
dit is slapen in warm water

soms zie ik tussen het trillen van het licht
mijn eigen stilstand
in de lucht de spiegels
van de stilte
mijn lichaam geduld en ongeduld
wind en aarde
om het draaien van de zon

met al mijn ogenblikken
verbijt ik begin en einde
ze zijn mijn ja en nee
wat als ik je wegdoe
dwars door het venster

bloemen zullen je begroeten
en huilende kinderen om je heen
ze roepen
het oorverdovende licht
in je vleugels

boven mij
de rollende ogen van de storm
en het klappen ervan in de bomen
ik hoor mijn huilen stromen in de Regge
waar blijft de warmte van de aarde
het donkere geluid van de bas
in driftig water
slepend als een scheepsramp

en waar ontvlammen zich de vrouwen
eenzaam in een menigte van stemmen
met een ketting vast aan de maan
ik kan de snaren en het water

bedwingen met het ijs
ik ben te midden van de duizend
beweeglijke winden
nog zit ik rustig tussen de onweerswolken
maar reeds sneeuwt en hagelt mijn vrees
met buien en een mond vol kou

veel is
en veel gaat verloren
de taal dode takken
als een uit ijs slaande brand
onder mijn ogen de zomer
de keuze
en de broze aarzeling
staan in mijn vensterbank samen
in vazen
witte regen heldere bessen
en over mijn lippen
stilte

stemmen ontdekken
ik zie en ben begonnen
zo is het vreemde
onze ogen wandelen in elkaar
twee verwante zielen
de ochtend en de avond
en daar tussen slapen.

Tussen bier
en vele soorten sterk
schreef ik warme en gespierde woorden
toen verliet ik de klasse van discipline
op een walm van woorden

soms wonen wij in dezelfde wereld
geen applaus bekrachtigt de regels van dit vers
de regels tegen de moraal geschreven
na de slaap die voor dromen is gesloten

de regen schrijft in de Regge
van alles wat in vreedestijd
leeft van de vrede
die om half zes eet
in de avond de lamp aandoet
de dekens opslaat
en de ogen met de achterdocht
de dichter, de regen en de Regge
zien angstig de vrede aan

en het paard slaat
radeloos
dit alles gade.

De dieren doen mee aan de stilte
de warmte in de armen
maar de winden beklagen de aarde
ik beschrijf de heldere lucht
en wat de nacht mij vertelt

bomen bouwen bruggen voor de vogels
het regenwater schildert oogsten op het land
zo is het zwijgen werkzaam tot in mijn mond
en alles is lust

het zweet dat mij uitbreekt in paniek
de dood die de ogen breekt in de uitgedoofde tijd
de staat die opstaat aan haar einde
is de lust tijdens de stilte

ik vergelijk de wil met de wens
de wellust met de helderheid
in het licht van de stilte
ik ben tevreden
er is geen paradijs op aarde
maar ik mag wel heel tevreden zijn.

De slaap is mijn huisvriend
hij eet een beetje van mijn lichaam
lichaam en schaduw maken de slaap merkbaar
de slaap denkt aan vroeger toen hij altijd waakte
nu is de slaap oud en slaperig
zo kan ik toch slapen
als een godin naast mijn schaduw.

Tussen de vonken en vlammen
vergaan voortvluchtige wolken
die heb ik geroepen
met vonken en vlammen
daarom staat in mijn ruimte
een gans voor de deur
die ik hoor zingen
onhoorbaar in de wolken
en het daglicht glimlacht
op de toon van de herinnering
een stem in de eenzaamheid

beteugeld verdriet

halsstarrig in de zomer

maar vrolijk vervolg ik mijn schaduw.

Onvindbaar is mijn naam in de wolken

een glimlach in het daglicht

is de stem van de eenzaamheid

en het grauw van de vermoeidheid

lege spiegels in de ruimte

waarin de regen het land verduistert

de stem vol spitse woorden

die de schaduw bewaakt

de zeldzame lente van de glimlach

onwetende wereld
daar is de ijver en de hebzucht
geen boek ontvouwt het brein
van de wijsheid en de schijn
wat roerloos is is tijdloos zijn

ik zit stil in het licht
de extase na het eten van vanille ijs
de poëzie omhelst in dit vers de poëzie
en de pijn houdt van de pijn.

Praat

over wat niet belangrijk wordt gevonden

mijn volmaakt gesloten geest

mijn cursief is te genieten lust

en zo is alles schuin

de liefde laat de rechte druk verdwijnen

liefde ontheft van elke druk

het licht van geluid

en het geluid van licht

sluiten zich binnen in mijn mond

de poëzie die lippen heeft van bloed
die van mijn mond leeft
en praat
over wat niet belangrijk wordt gevonden.

Doodstil leven van de slaap
de lage golven van het ontwaken
geluk is de verleden tijd
van herleven door de dromen
in een stille branding van beelden
haast zich dan de hartslag

ik ben een donkere droom in de zon
ben een flits in de wolken
de moeizame gang door het dichtgeslibde lichaam
de wilskracht wandelt in open schoenen

en gaat op slapende vleugels
van de waanzin in het haastige water

en weinig wil ik meer
dan waken aan mijn doodsbed.

Naar het land van geluk
zullen wij samen gaan
hier en naast elkaar
niet jij hier en ik daar
maar samen
dicht bij elkaar in de ruimte
willen wij leven
met het geluk
hier is rust en liefde.

Berichten uit de Johannahoeve

In deze buurt zijn
veel afwijkende wegen
voor een drankje zijn er meisjes
die bezwijken
zusters drinken de laatste ogenblikken
van de patiënten
en een kwade ziekte is de stilte die gevangen is

ik heb lang en breed geleden
onder deze hoge deze diepe bedoeling
het onpeilbare te peilen
de gezondheid is het verlangen van de vissen
stroomop stroomafwaarts
ga eens liggen in het donker
met de buik naar boven

men moet stom zijn stil en stenig
in de droge verte standvastig
staren met twee starende ogen
ik zit in de stoel aan de tafel
de eenzaamste aller stenen
de sterren te tellen
in de hemel zijn veel afwijkende wegen.

Hier is geen huis geen tuin
van buiten het gemurmel van de buurman
de voorbijgangers zijn ingegraven in de mais
in de schaduw
en het is allemaal schrijven op geluk
bij hen de heldhaftige minnaars
een kuil in de regen hebben ze gespit
met batsen
en verkouden rochelende schoppen

geneurie

het schadelijk loflied op de god
en lasterlijk is het eerste daglicht
waaraan ik mijn ogen sloot
heb ik je schreeuwend verweten
dit stinkt
en met luide stem gezegd
tegen tien regels één lege fles
een waarschuwing
in het boek van wanbeheer
verbannen ben ik
tussen de weerspannige woorden
laat de eenzame geest haar tekens trillen
mijn teken is de heerlijkheid
die geen einde heeft gezien
hier is geen huis geen tuin
van buiten het gemurmel van de buurman.

Ik schrijf een gedicht
van hoe mensen fantaseren en sterven
de droom in de ochtend
van zwaar slapen en van de drank

hoe in de natuur de wezens zich rekken
en vallende sterren
een denkende mier of een denkende steen
en een ezel zich stoot
als de beken uit hun bedding
zoals de wolken ook

van verdriet of van vrede grijs zijn
de luchten

altijd en overal

zijn de mensen anders

anders dragen zij de aarde

vaak door de slaafse mond

hinkend dragen zij de aarde

of vallend van een trap

zij dragen de aarde

maar nooit of te nimmer

nemen zij de aarde serieus

als de wind in het gezicht op de fiets

maar direct maken zij foto's van de almacht

als was de nacht hun moeder niet

de avond hun vader

zij eten de zon en de maan

zij tekenen de wolken

of gaan wonen op eenzame hoogten

bitch en talisman gaan trouwen

en bouwen hun huizen daarom maar buiten

maar buiten plukken zij gehaast

de bloemen van het vuur

en de kikkers blazen zij op

besmetten het vlees met de stinkende sausen

en aldus ook hun doden

zij mijmeren niet maar zij bonken

de moede dichter

die de sleutels der dubbelzinnigheid smolt

of weggooid

staat zo vaak voor de spiegel

van de huizen die gehoond gelijk zij geloofd worden

dan staat zij voor de kast met de laden en vraagt

naar een deur om er door te gaan

voor haar raam wil zij zweven
en van vrede lachen en zingen
zij die eens de sleutels
van de dubbelzinnigheid smeedde
haar blijkt geen vrede.

Hier in honderd jaren
onder de wolken
was ik een dikke deur
met strakke poten vol water
mijn ogen tranen van de zomerzon
volmaakt van al de elementen
nieuwe zware winden
balanceren tussen zon en aarde
vriendelijk ritmisch door de vlindertuinen zwevend
gedempt door mijn blijde stem
werd het een wonder in bruin bier

badende bakleverworst
deze wereld een Twentse klokslag op een witte muur
en er werd geschreven in mijn barbaren boek
van mijn juichen en liefhebben
het werk zegt raak mij niet aan
is gedaan met de deur dicht
een schaduw nadert dicht aan mijn lippen
met kloppende huid
en wat moet er nog gezegd worden
van mijn vingers
nam men niet de ringen mee
mijn handen die vluchtig zijn
als een robuuste bloem
alleen woon ik in de winden
en de bomen spelen met mij
en mijn hoofd
beladen met een bries
die hol is en rond en rolt
door de ruimte

roept daar waar een naam is
en waar een hart is
roept hij harder.

Het water en de wind zijn niet vergaan
de wereld en de grote heren
zij krijgen weer hun deel
en lachen
in de natte nacht
gingen de wapens krom staan
nu vlammen
en vallen door de wekker
ik kan met vlagen beschrijven
met tranen noteren
en toeteren

wat zij ons bereid hebben
de zaken die springen
en die komen en die gaan
ik
alleen
onder het veelzijdige
geheimzinnig openstaande lichaam
heb ik mijn slapende tegenstander verzonnen.
Hoe prachtig rustig
groeien de statige bomen
onder de gekleurde lucht
met de satellieten
de aarde in een brandpunt van zijn ellips

en als snelle slapers
vallen de grote vogels
rondom hun stokpaard
op de aarde van dromen

hoe prachtig rustig
groeien de bomen
en daarboven
de hardvochtige vliegmachines
bespatten het luchtige lichaam
met waterstof
zij vliegen naar verre landen

ik droom
van een wereld
vol harmonie
rondom.

De rivier wandelt onder de brug
en de maan boven de bossen
spuugt naar de kop van de wolk
dwars door deinende vlekken
zwent met helder licht over de wereld
in de duisternis buigen de bloemen
en daar is een hol en een poel en het zoemen
van muggen in de avond
niet veraf boven een graf
een buizerd staart naar een glazen monument
de heggen omringen de akker op de es

manmoedig wanhopig zingende mannen en vrouwen
bekleden de ruimte
de licht geaderde rivier spartelt
en knaagt aan het huilende geluid van de wind
sneeuw sneeuwt over de bejaarde graven
en alles raakt los in de nacht
voort stromende rivier tomeloos maar niet verlost
van de klagende nacht.

Ik wil het werk van de ouden verwerken
die witte wieven maakten van de mist op de heide
daar streng door staarden
naar slaapverwekkende stengels
die sierlijk bloeien zo zacht gekruld

ze kunnen als duiven fantaseren
vragen van waarheid en overrijp verlangen
geen antwoord maar een zweepslag
deze poëzie baart geen lied
maar de knarsende landwind

en al de natte woorden van de schrijvenden
wrijven mij in
tranen volmaken mijn stem
zacht huilende uilen
gevaarlijk schaduwen zij de dieren van het land
dat al wordt mijn nacht
en de pijn van takken vol stervende vogels
het noemen is lucht
nemen en geven
bij hen die vervluchtigen
het gedicht is doods in de beek
die een fluisterende stem heeft
als adders beroeren zij een hart

de dichter trekt de jas uit
sluit de ogen en zet de oren af
de huid juicht

alleen klinkt het met gitaren uitgeruste woonvertrek
als rottend vallend fruit
een geluid dat voor de tijd invalt
verdwaalt in de tijd en herhaalt zich

meesterschap is
weten dat de beelden mompelen
in een jonge donkere boom
binnen mijn vesting van vreugde
breng ik de nacht door als de dag
de nacht vervangen

zie door de smalle ramen zijn ogen
en steeds de hemelse wanklank
van de ontbinding

met mortel los op de drempel
duizelt het huis
mijn schaduw verheft zich

en danst

hier in mijn huis

rondom mijn rustende lippen

sluimeren de dieren

en mijn hand zoekt de muis.

Ik ben de trage

het driftig gejaagde doel

ik geef niet om rijkdom

maar leef van onmatige wartaal

aan vele tafels heb ik gegeten

schrokkend als een gevuld boek

vergeten kuit en meuren en een proef

beleven van de toekomst

geslapen naast de onderdanige

of overdadige overgang van de tijdgenoot
geboeide vlaggen gedragen
en gereedschap geslagen op lange tenen

maar waarmee bevredig ik mij mijn vrede
is tot op het bot terug gebrachte grammatica
ik streefde kortstondig gitaren
ik verlangde naar bloedverwantschap
en omarmde offerblokken der liefde
verhief mijn stem en ging klinkende zweven

deze muzikale liefde verdween
en vernielde het enig portret van zijn vleugels
daarom achterhaal ik niet
en ben de trage
het driftig gejaagde doel
klets en praat maar
ook ik
predik geen nadorst.

De dauw doet de bloemen tingelen
de maden door de knieën gaan
onder de zerken geprevel gemurmel
in de dorpen zuchten de fluiten
het vuur is schor
op de bron smelt een verdrietige toon
voorbij vlogen zacht neuriënde ogen
maar het eenzame zingt eentonig
de dag breekt
en de nacht lost op
de zon en de maan verdwijnen

onder donkere regens wandelen grimmige vogels
het woord zingt eenzaam
in de herfst.

Het zwijgen is slechts een jaloerse leegte
ik open de deur van de sneeuw
en omhels mijn land
mijn dromen worden leger

ik drentel langs sierlijke schepen
en mompel je naam
ik monster je lichaam
en weet

een afwezig lichaam

maakt het hart treuriger
dan het herinnerde lichaam
en mijn hart werd een druipend ijsje

dat gromt naar je lichaam
de nabije geest is gevonden
achter een glimlach
een lekker ruikende dolk achter een rug
en ik droom dat deze vondst
mij dieper laat graven
naar dromen
groter dan ik ooit droomde

ik droom
dat ik helder water word
een altijd stromende fontein
van lange en trotse gebaren
met een laag zand op de ogen
lees ik

man en vrouw van de wereld gevallen
en het lichaam leeg
als een murw geslagen altaar

elk verder gesprek een menukaart in een keuken
en elke dialoog een agenda in een graf
al mijn vrije lange en trotse gebaren
en de hoogmoedigen
want zij haten de schuilplaatsen bij elkaar
werden logge gebaren onder een muts
die wel warm is
maar toch nog beter dan kwakend
onder een lelie

ver van elkaar zitten en staren
wat wordt van al dat samen onstuimig smeden
aan complotten in korven vol vuren
tegen de maan

die steeds erg stil door de lucht wandelt
die het rennend hart heelt
met steen en been en as
die de uitkijker was

dat in eenzaamheid geluidloos wordt
een benauwende band smedend van ijs
en ik ontdek angstig
steeds engere grenzen
en ik sterf snel en onzichtbaar
maar wat dan
is deze eenzaamheid mijn bestemming
en zuiver gestemd zijn
dat zeggen de wijzen

maar terstond kruip ik in een boek
en mijn verzoeking die in mijn vlees plaatsvond
heb ik niet veracht noch verafschuwt
maar ik werd een engel

ik hypnotiseer mijzelf

met een maanstenen kostuum van klanken

tot een klacht

vaak 's nachts dagdroom ik nog vrolijk

van een café vol hese mannen

en een sleep van speels getob zijn mijn lippen

biddend als een dansende buikdanseres

en zo weet ik

naar de god van het vuur ben ik gemaakt

het ging hephaistos niet zo goed

de god van de smeedkunst werd bedrogen

hinkende met de beide benen

maar mijn geest altijd één gedachte

één bedoelen had mijn geest

nog eens en dan voorgoed een engel te laten groeien

van een wraakgodin
ofwel te ontlokken een zuivere schaduw
aan een vervuilde schepping
ik ben weer even ver als voorheen
de mooie mensen mogen op de berg rusten
en goud eten uit eenvoudige houten schalen
maar ik heb een gevaarlijk image.

Over statige hemelgewelven
eenzaamheid verbonden zijn
ontplooit het spel der schaduwen ons lichaam
langzaam gaat de oude kennis ter ziele
ritselend sneeuwt het bladeren

deur open deur dicht
mannenschimmen baren de winter
vrouwenschimmen baren de zomer
en zo sterft het dode lichaam.

Liggend in het gras

het lichaam geurend als hout bitter en zoet

bij het bos stoffig van de schaduwen

laat het nog even zo het is

de minnaars liggen in de stilte

de meisjes schikken hun kleding

en glimlachen

in de nazomer sterft de zomer in de nacht

het zachte spel van de regen

vruchten van verlangen vallen
een mond is gekust
de dorst met de vlammen geleest.

Onbetamelijk mooi
en tegen alle verwachting
met de trillende kern van de bron
van de liefde

een schaduw staande
op de trap van de herfst
en daar het verdriet
zijn scherven regenend

de zo gele roos bloeit opnieuw

tot de winterse adem haar aanraakt
maar hoe onuitstaanbaar mooi
en tegen alle regels van de ontroering
en de onstuimigheid
een schaduw
een sloffende grimas.

Veel meer aandacht in de zon
en veel verlies in de sneeuw
blij bij het komen en bij het gaan

de werkelijkheid wordt minder en minder
de stemmen krimpen
en voetstappen vluchtig als gas

er is een wereld van stilte
van duisternis en stilstand
men mag weer zwijgzaam en wijs zijn

de sporen van de verbeelding uitgewist
men mag weer stilstaan en staren
en met de dingen verdwijnen

en deze woorden dragen een bloem
halen hun schouders op
eenzaam van wijsheid
maar de ruimte blijft diep als het graf
langs lege slakkenhuizen
en dorre takken
glimlachend zwijgen in de leegte.

Oud is de tijd
en vele vlokken sneeuwen in de leegte
in de verte word ik moe
en de stem staat gespannen om de huid

hard en laag valt de regen
waarheen zijn de zonnige dagen
waar de schapenwolkjes
alles is dor en van steen

alleen ik die de elementen telde

buigend beven als riet in de storm
geeft het laatste geluid
dit gedicht heeft het eeuwige leven.

Langs de deur dansen de bruine bladeren
vreugde om de paasvuren in de verte
oude handen bewegen tijdens het zingen
het donker verdringt nog het licht

daarom de grote gebaren
ga toch zwijgen in de grotten
en de lippen met warmte warmen
soms even opkijken

de zon zien stijgen en juichen

de slanke maan naar de ruisende takken zien duiken
samen gaan met de wil en de wanhoop
en de grote gedachten

maar nog ben ik eenzaam
de geopende is open voor haar doden
open voor mijn dood
en de verzen die ik dicht
de boom de eenvoudige brug het water
de wolken sluiten mij buiten
met hun weerloos licht
maar ik ben innig verbonden
en in evenwicht.

Niets is genoeg
of het is goed genoeg
de dieren verdragen de dood
maar hen wordt niets gevraagd

ook wij willen geluidloos ontstaan
en oplossen
wij omringen ons met overvloed
en willen alleen zijn

koude is de kracht van de mensen

als water staan zij tegenover de wereld
zij bouwen en breken af
daarom gaan zij niet opwaarts

en om ons is de wind
het café van de extase
spreek van de eenvoud
van niet verjaarde voorvaderen
van het op een kruis getekend doodshoofd

en in de avond de verhalen vertellen
van wat op aarde gemaakt is
ook de droom van de wil
van moed en chaos en de glimlach

als ik terugkom
langs de weg
waar de mensen werkend gebukt gaan

is een hemellichaam ons lichaam
en een vlieg de heerszucht
ga daarom een ogenblik liggen

en waarzeggen
onder de regenboog en de boom
in het vernieuwde huis van de kracht
vraag het oude hoofd
zo laat en zoveel vuur

is het de ijlte van de hoogte
die de ijdelheid roept
en de oude vrouw zegt tegen het kind
ach wat ik dacht wat ik dacht

en de stem van de mens werd een stok
star in de rook
niet meer buigen voor de zon
de wortels afkerig van het licht

maagdelijk rond tussen listen en bedrog

bergen rimpels werden weggewerkt
en in een hoek in de diepte weggestopt
smeulende goedheid
in de droom omgesmolten
het geheim van verborgenheid

het woord is gewond
en ook heimwee is een weg
een vlam of een schitterende ring.

De vierde dimensie
is het eten
geen uitzicht alleen inzicht
waar het donker wegvloeit
in de ruimte van de schaduw

daar ritselt als een boom
de aarde

met vogels tussen de takken
soms daal ik af
en kap een dorre tak

ongenaakbaar
de emotie mag niet mee
vanachter de wolken verheft zich de zon
als de aanbidding van het goud
maar nog stamelt de emotie
van zwaarte in zijn afgrond
ik geef het de ruimte
de vrucht van mijn lichaam
en verval is het begin

zwerfen achter de extremen
naar de weggestopte norm
die eens de emoties met kwellings
tot sterren opdreef
en met geweld gluten tot aarde vermaalde

nog sluipt hij rond om de mondhoek
maar niet te zien
in de diepte slaat hij
al de geofferde nazaten

dat geeft lucht
en langzaam druppelt
een beetje liefde door als leksteen
en vult de gedachten
binnen was al de geboorte
van de god uit de hoge
die zich naar binnen boog.

Ik dicht voor je onder de wolken
en dicht voor je boven het water
heel mijn voorhoofd is je atrium

daar kwam een jongmens in de ochtend
het water was donker geworden in de nacht
laat mij van onder je voeten opstijgen
al juichend in de nacht naar de sterren

zie mijn gezicht is je hulp
mijn hand is de jou dienende slaaf

wat ben ik graag grillig en dorstig
want mijn mond is een vurig geloof
en mijn stem als een hamerslag
dat slaat op een beslagen raam

dan noem ik je naam
en dan noem ik je lichaam
en de gedachte aan jou
is een glinsterend zuchten

ik dicht voor je vanuit de aarde
moe is de machtige aarde
tussen de schuddende bomen
is de aarde een sombere borst op dons en veren

ik dicht voor je vanuit de lucht
onder de Twentse geuren bedolven ligt mijn hart
een der schitterende draaikolken van het water
is mijn hart

een der huizen aan oude moerassen

is mijn hart

een pot vol nardus en kaneel

staat stil voor de dikke zuidenwind en snuift

als een warm oog achter een sleutelgat

zo staat je lichaam achter de struiken en brandt

onder de bessen bloedt in het web van de kruisspin

als je borst zich bukt buigen mijn schouders

als je adem zoet is vliegen mijn neusvleugels op

je voetsporen zijn slanke kruiken vol wijn

je gebaren zijn brede wegen en bruggen

daar wandelt mijn hart en volgt je

lachende lippen

mijn hart jaagt

en kust al je welriekende lachende extremiteiten.

Vruchtbaar zij die hun weg weten
voedzaam zij die geen weg weten
daar en hier
de wolkeloze hemel van de vrienden

twee beelden worden geboren
een beeld van het begin
een beeld van het begaan
en de zachte daad van mijn denkkraft

het hart is een herder

het weet noch beveelt
eenzaam zit het op de top
pompt het armoedige bloed rond

het licht is de liefde
de verlichting de intellectuele uitwisseling
onzichtbaar opent mijn mond het hoofd
de tuinman van het hart
neem die het leven wil
die het leven niet neemt
neem mijn gedicht als uw hart
en mijn hoofd als uw hand

mijn hart
het gezicht van het land
en een tuin vol zon
zichtbaar voor de dag.

Ik ben doof als ik drink

en ik dronk

om te bewaren en lief te hebben

wijs zijn is weten waar de schoen wringt

waar niet te lopen is

de klopgeest zaaien in de tuin

die in de borst aardschokken aankondigt

het werd zo stil als een spiegel wil zijn

ik zoek naar mijn woorden

en de aarde

dit was de hel en woestijn

en daar moest het lachen zijn

de aarde komt tot zichzelf

de lucht wordt weer haar huis

en ik openbaar de mens

de verlossende ruimten

van gemeenschap en droom.

De weg die ik ging was zo oud
de wijsheid omkledend met liefde
soms breng ik de rebellie
soms de wapenstilstand
ontvouwend de vruchtbaarheid van de woorden

ik word bewaakt door de bomen
want bomen zijn groene dromen
lachend groeien om het lied van de vogels
die verhalen van de tijd en de dood en de liefde

driftig bidden mijn gedichten in mijn borst
waarop bomen in stilte vertrouwen
het open gaat voor mijn gedicht
maar de mens wil verdwijnen in de droom

wees goed en scherpzinnig
op de drempel onder de winden
deel het lichaam met de dood als de winden niet waaien
in de schoonheid van de rust gaan gesloten deuren open
niemand zal er zich over verbazen

na zoveel doden niets dan goeds of beters
door de grote afstand wordt het verdriet minder
de hoop mag weer leven in een heldere wereld
dit is de les die geleerd en getrokken mag worden

de twijfel gedood of weer gewoonte geworden
maar daarbuiten op gouden vleugels
sneeuw als pluchen scherven

het is winter en weer ijstijd

ik vier de winter met licht en warmte en lekker eten

ook dit gaat voorbij zo jammer zo jammer

vergeet niet te drinken te eten

en de soep in brokken te hakken

voor een lichaam zo talrijk

de zon was er en de dag was er en de nacht was er

het water kwam

zij stierven snel zij hebben niets gezien

mijn stem beschijnt hun ogen met vlekken

zo traag door het dagelijks brood

men is verheugend verdergegaan

het langzaam lopen door de kleuren

stampend op een holle weg

als ik mijn vluchtige klachten neerschrijf

glimlach tegen de spiegel der verbeelding
een dichter behoort te wonen
in een villa met rozen aan een vijver
en een stem te geven aan het gehoor

wie niets van sterven weet heeft in geen toekomst
het dromend evenbeeld verspreid
met de waarheid waaruit men niet meer leeft
maar waarin men stilstaat

verschrikkelijk het eeuwig te aanschouwen
hoe boven de wateren de adem wordt ingehouden
al het bevaarbaar water wordt verdampt

zal ik nog rust kunnen vinden
onder de barbaren in het oosten
ik moet er niet aan denken
hoe in de vreemde
een van heimwee bezetene mij toefluistert

alle vlinders van dit voorjaar slapen op Lesbos

het omhelzend hart is in vrede

blaas mijn hart niet op dat groter en groter wordt

van een die veel te veel eet

mijn overgave heeft u veel gegeven

ik kan lopen omdat de huid wisselt

als ik ineenkrimp of mij uitrek

en vlieg door de ruimte

alsof de neus van het heelal mij opsnuift

u zult bestaan u bent zoals het hoort

in mijn hoofd gaat een waterval vallen

mijn hart wordt nat

de lippen hebben de bron gesloten

die de honderdduizenden dingen bewogen

het plantenrijk regeert niet meer het licht

nu worden afdrukken in een flits geboren
waarachter ogen in het licht vergaan
een oog doodde de ogen der liefde
met een schaduw schuw en listig

achter eiken deuren word ik een ster
ontstegen aan de dorst der vogels
de valwind ontfutselt mijn gezicht
vogels staan op mijn stilstaande adem
het oog kijkt om
naar de naakte wind tussen de bomen

krachtig de hand die mijn hart vasthoud
en niet hard wordt
verwarring roept in de straat
ik wil niet
ik die de weg van het woord weet
ga de weg van het wordend zaad

ik speel met de elementen
en de elementen spelen met mij
zie de maan in mijn slaap
en de zon van vertedering
licht strelend in de wind

ik ben uw laatste bewaarder
de insnoering van het uitgedijde brein
het is zo stil in mij
en ik denk niet meer
daarom heb ik besloten u te redden.

Mijn geheimen zijn erg goed verborgen
en ook soms niet
als ik de regen eens flink had opgeschud
de ramen in de wolken opengeschoven
om daarna rustig bij mijn radio
met scharen van zand en klei
het weiland tot aan de horizon te verknippen
zou het klip en klaar geweest zijn
dat ik de geesten van de elementen beheers

mijn huis

het is geen huis het is een weg

te lang om te gaan

dus blijf ik ver van mijn lichaam

ver in een dorp gebouwd uit nood

in een boerderij uit zingen opgetrokken

in een woonkamer van fluisteren en lachen

maak ik de woorden die ik straks denken zal.

Wie van hersenschimmen houdt

kent het wachtwoord wel

maar mijn opdracht is

letsel een stem te geven

opdat het mij vertelt

van avonturen in het lichaam

en deze alleen zal ik dan verwelkomen

op dit voedend loon naar werken

het lichaam nu pijnlijk en grof geworden

heeft niets meer om voor te vluchten

het straalt als bovenaardse handen
biddend uitgestoken
door onwerkelijk licht gevoed leef ik
als vanzelf een duister glansrijk leven
half ondergronds half onder water
en in de geest van het licht

de zon verlicht moeizaam het speelveld
om mijn zingend hoofd
dat roept naar die ene
steeds begeerde engel op haar troon
de mot en de vleermuis tuimelen
gillend door mijn lichaam
en bevullen de zuivere bron van denken
diep in de buik

toch blijft het roepen op mijn lippen als bewijs
van overgaan naar de geheime liefde
en 's avonds zijn mijn kamers

zwarte beelden bij maanlicht
deze historische bron van zinneloze verdorring is in rust
het wordt achter houten deuren voltrokken
met mijn op de liefde beluste spieren
ik wandel niet met betraande wangen in zelfbeklag

ik zie verliefd en zonder pardon
hoe voor iedereen een worgengel zich uit de wolken
werpt
verborgen bronnen
onder het geraffineerde net van wegen
hier dan heerst het aardse heelal
waar men met beide benen in zal staan
hier wortelt de klok en ankert het getij
alleen ik zweef met verzegelde lippen boven de geest
ik rust niet hier is rust

diep in het nachtelijk paradijs
heb ik de tegenstrijdige geest verbrand in de korf
als ik in de avondschemer zit

en naar de volle maan kijk
en naar het nestjong dat te pletter viel
hoor ik weer de wijzen zingen
in het donkere land dat aan de einder ligt
achter de rivier ben ik weer het meisje
dat ik in mijn herinnering heb ontmoet

ik ben het oordeel dat geen oordeel geeft
aan al wat reeds een oordeel heeft
maar die op een lastig zwijgen
een wonderschoon beeld van een woord legt
en als het dan van alle angst genezen is
weet ik wat ik met dit alles heb gezegd
en het gedicht een tovermiddel is
tegen slechte bedoelingen.

Het werd mij hier te klein tussen de bladeren
ik ga niet vanzelfsprekend over naar de dieren
maar met enig getover
het vanzelfsprekende is de verbinding
tussen de geliefde en het dier
is weg als jij dit leest

ik vertaal het in mijn eigen woorden
onder mijn boom is het buitengewoon
een driftige spin knevelt een nijvere bij
onder de maan loert de aardgeest uit natte bosjes

en hoest

regen beweegt het blad

en dronkenschap de tong

mijn god is gestorven

wie zal mij verlossen.

Dit gedicht

is het grootste van grote woorden

groter dan een cd

altijd iets kleiner dan gezonde longen

lyriek en liefde

liggen goed in het gehoor

de zeeën horen ervan

en ook de winden

maar zij zwegen

alleen de regen gaf een verhaal

maar niemand kreeg daar kippenvel van
omdat het werd verteld in een vreemde taal

de tiran is in ruste
waar een heel mooi gat in zit
waardoor de buizerd vliegt
en ook het berouwvolle hart
stiekem door gestolen donderslagen
en niemand rust
iedereen slaapt in de nacht
en in het volle licht
worden er smakelijke gerechten gemaakt
zij zijn mij welkom
want met mijn dwaasheid in mijn eenzaamheid
moet ik mij alleen vermaken en verbazen

dan waan ik mij de hoofdpersoon van het heelal
en vergeet ik de woorden om het te beschrijven
ik heb mijn naam tussen de sterren gezet

en mijn lichaam te midden van de bloemen
nooit meer slaat een deur dicht in mijn gedachtegang

maar eens moet ik naar buiten als het wintert
nadat op het bed van de einder
de wolken zijn ingeslapen
het sneeuwt en het stormt dan
vogels vliegen bijna bevroren door het veld
in mijn schuur mort de uil
en ik

wat ik dan vind is buit en offer beide
de zon die stijf hangt
boven het doorkoerde en bedauwde veld
verstoken van het zonder zorgen zijn der ziel
wil ik weer in de lange nachten van mijn inzicht
helderheid
als een licht dat aangaat in mijn melancholie

de glorieuze momenten trotseren het onzekere gebaar

omarmen de hunkering
met een in rotsvast ervaren verankerde vrijheid
alle lust vergaan en alle leed vergeten
hoe men ook mijn tong tot spreken aanvuurt
het is steeds dezelfde ontroering die ik aanraak
de diepten bespiegeld en het verdwijnpunt vastgelegd
en overal achter de handelende disciplines verhult
elk veranderlijk verschijnsel
men staart zich blind op de heer
en zijn almacht
te midden van monsters en serpente
koffiedrinken beklemt
niet de moslim
hoog erboven vraagt het zuivere vragen
dromen dat de liefde naar het begin
van het leven wordt gevlogen
het geluk is wat zeker zal gebeuren

ik geef mijn hoofd over aan de grote verre wolken

er dwaalt een gelukzalig mens
op zoek naar zijn tegenvoeter
en dat ben jij
tijdens het sterven verveel je dan niet
dan laat de herinnering je weten
dat ik het was en het heelal

ik stil mijn honger met gepraat
terwijl ik mij laaf aan de bezetenheid in dit gedicht
geen vuurwater heeft mij uitgedoofd
geen verlosser maakte mij lamlendig
en de tong smaakt toch naar meer woorden

laat mij dromen
als het zomert in mijn bed
wellust bewijst de welstand
van mij als een nuttig en genietend dier
ik verlaat het donker verbond van de bomen
en steeds keer ik weer naar het groene ritme van weleer.

De aarde creëert mij
de aarde beschermt mij
en mijn beelden
zijn de vruchten met de kleuren
die mij verbinden met toekomstig zaad
zoals mijn eigen vlees hun materie sommeert
mens bescherm de wereld die je maakt
voor de zon van jouw hoop
en voor de lawine van jouw bloed diep in het water
nu zie je weer je ongelovige ogen omhoog gaan
en verdergaan

ver door de warme lucht vol angst en wanhoop

maar in de verscholen plaatsen

het dierbaar geluk

bewaak het blad voor de mond

want onwillekeurige spieren worden spontaan

willekeurig ingelast

van korte duur

maar een gedenkwaardige zonsondergang

er is zoveel in de lucht dat men niet weet

tegen je zin meng je je

met de bliksemde slaafse volgeling van het heeal

en op het strand aan zee

bij de medestanders die waarlijk leven

in het geheim van stil en naakt zijn

weet men van weten nog minder

in het middelpunt van wat men gewaar wordt

staat uitgeschreven dat wat men verknoeit

en alleen de vileine vilder deert het villen.

De doden zijn al opgestaan
het wordt een zonnige dag
mijn hoofd is verstandig
het vloekt niet met een volle mond

ik kijk dus kalm naar buiten
op de begraafplaatsen
verdringen zich de lijkenschenners
omdat de afleggers staken

onder deze omstandigheden

moet een oprecht mens
afstand doen van het haar
zij verontreinigd de lucht met overbodige bliksem

hier voeg ik niets aan toe
de natuur is al rijk genoeg
mijn ogen zijn de doppen die
de overbodige gaten van het hoofd afsluiten
ik sluit mijn ogen voor de overvloed
ik verdraag geen vluchtige dronkenschap
ik heb de juiste grond
onder mijn voeten gevonden

op stalen platen staande
is alleen mijn naam nog maar gevaarlijk
ik ben het huis van de dag
en het dagverblijf van de daad

wat in mijn huid is vastgezet

en eindeloos voeten veegt
is arm aan angstzweet
het blijft mij vreemd

onaangedaan
door de gehoorzaamheid der dingen
totdat het als een wondermiddel werkt
voor de afgestofte stilte achter het glas
ver van de dwaalweg
waar een dwaalleer
diep als een valkuil wordt beleden
ver van de zekerheden

die een grootmisbaar maken
in geestelijke ademnood
en geen gedachte aan de dood
die hun waarheid in gevaar brengt

slechts één parool houdt mij op de been

ga naar school

lach om je eigen pijn

raak in het verborgene niet je hoofd kwijt

deze dag zal zijn als andere dagen

gedachten rondom de dingen

deels duidelijk deels aangeduid

maar geen zal er daadwerkelijk winnen

in Enter staat een huis

daar wonen struise dochters stoere zonen

maar houden die niet winterslaap

en eten die niet 's zomers al bij vijven

de vreugde met een vreemde man in bed

de andere dag in kuise verzen omgezet

door de verzen jaagt mijn heilige geest

de blote kont der kunst te kussen

fluister niet dat ik verouderd ben

neuzel niet over de jeugd en deugdproblemen
geen gedachte aan de dood
die hun waarheid in gevaar brengt

straks ga jij in een schoot verschrompelen
zekerheden die een groot misbaar maken
in geestelijke ademnood
terwijl jij naar de heetste aller pepers popelt
en dan is er geen genade
weet gij vredig Enter
ik houd de muze in mijn broek
en zoek mijn lot in het record

in genade zwelgen en vervloeken
lachen, krampen gillen en geraas
jouw hemel
wordt met mijn ervaring overladen.

Waar de ernst is is de ergernis

in de regen staat de straat te dampen
een jonge vrouw haalt hoestpastilles bij de drogist
een auto komt voor mijn raam staan
ik negeer de wereld
en dring door tot de aarde
tot in het dorp een café
in het natte gras
ligt een verfrommelde ruimte
alle slaapkamers kraken
wanneer men een stuk hout aan het schrikken maakt
wordt het wellustig
ik zeg waar de ernst is is de ergernis
een vermoeden
ik ga zitten met een aandachtig gezicht
en luister met slaperige oren
naar de hitte van het donker
wie niet lief heeft wordt niet gezien
herhaal de gedachte elke dag
wie lief heeft wordt gezien

de aarde is het paradijs van mensen

de liefde gedragen door lange hartslagen

over de brug van door suiker verwoest tandsteen

in het lawaai van de wereld

die kreunt onder een stapel dwarsliggers

de steunpilaren van de staat

de aarde is het paradijs der sterren

ik zie de wellustige ruïne van de popmuziek

en hoor de vlugge vleugelslagen van de uil

in de schemerochtend

de nacht die zij beminde die ik beminde

laat de naastenliefde boven komen

ik droom al zo lang van rode letters

dat de hele bundel nu stinkt naar rode inkt

ik ontbloot de kuisheid

die als klimop overal inkijkt

de aarde is het paradijs van mensen

ik ga mijn graf met koude voeten vullen
evenzo met bloemen kransen
dit is liefde
naar de waarheid ga ik luisteren
een stem hebben in een stortbui van kussen
varen op de langzame rivier
tussen een hard gemaakte bedding
zeker weten de wereld is vol liefde
en ik ben ongewoon ik ben een woord
een lichtvlek in de ruimte
de glans die al mijn gangen volgt
alle jaargangen lang
soms breekt de rode draad in de ochtend
een reis zonder gedruis
ik ben zo verwonderd wonderlijk kinderlijk
de aarde is het paradijs van mensen

toen ik heel veel van liefde wist

toen ik heel veel van haat hoorde
ging ik in een poel van warme liefde
de koude haat heet helder overstemmen
ik eet de tijd
de doorleefde tijd de toekomstige tijd
ik oordeel niet ik deel mee
van dat waarvan ik deelgenoot ben
mijn gedichten zijn gevormd door mijn gehoor
en door bewondering voor
de tijd van eenzijdige bewegingen is voorbij
de poëzie is een zee
aan de mond van de rivier
die beeft murmelt en prevelt
dat is gegeven als teken
en de aarde is het paradijs van sterren en van mensen.

Niets gebeurt zomaar
en niets zal zomaar gebeuren
zonder ervaring sterf ik
als een onervaren oudere

ook al ben ik nog zo eigenwijs
op mijn levenspad
geen lente geen herfst wordt mij
nog een keer gegeven

niet één dag komt ooit terug

twee dagen zijn nooit hetzelfde
geen kus is als een andere
elke blik is weer uniek

de thee weet waarom ze is afgekoeld
en in de halfllege kopjes blijft staan
in de lucht lees ik de groet van de vogels
en het gefluister van de bomen
daar weet de wind alles van
maar hoe kan de wind van mij weten
ik heb niets vermoed
mijn hart licht ver het donker in

ik weet waar het medelijden zit verborgen
in de verbeelding van de geest
ik zwijg en houdt mijn blik gevestigd
op de hemel met de sterren

ik reflecteer niet schriftelijk

papieren worden vernietigd
ontvangst wordt niet bevestigd
reacties onder de droom

voor de belofte van mijn muze
die mij met de kleuren van de grote wereld
deed geloven
dat ik nooit meer alleen in het donker zou zijn
ben ik niet verantwoordelijk
lachend en elkaar omhelzend
zijn we weer bij elkaar
ook al zijn we zo verschillend
als twee druppels helder water.

Onzeker wat er was
eerst als het er is
is het ernst
het herinnert zich rampzalig
en blijft gehaast
het waardevolle is ongewapend
wordt rijk als je het aanraakt
en aan alles gelijk
als het middelpunt van de tijd

ik gebruik het oudste recht

van de verbeelding
en roep de doden op
luister of ik stappen hoor
hoewel ik weet
eenmaal dood is geheel dood
over de doden heb ik macht
gebruik een feilloze weegschaal
een rechtbank die niet oordeelt in de nacht
een rechter
die weloverwogen haar vonnis wijst
de woorden
ze zinken op de bodem van de rivier
woorden deugen niet om doden op te wekken
niet eens een ademhaling laat ik ze leven
ik ben de onderdanige van de duisternis van dit gedicht

ik loop op doodlopende wegen
gehoorzaamheid trekt weg uit het middelpunt
ook de op de roltrap geboren herhaling

die van de dood een deugd maken
en de nood is de deugd

nu word ik wakker

dacht ik

herinnerde uit een koude oostenwind

een hard en waakzaam woord

vergeet het niet

maar de wind werd weer schlagermuziek

en mijn verdriet een geschenk

en mijn ondergang een duur gehuurde playboy

ga voorbij sterk en verborgen

en geef aan de weg overbodige ogen

het huis herinnert de ster die mij wekte

het bos bewaart tegen de hitte de tranen

en tussen de regels

de gewoonste dingen

met sobere woorden gelaafd

ontsluit dan het water met een kus
en werp het vuur daar in
draag op deze manier de lucht aan de aarde op
ik bezit het geheim en dicht de schijn
dit is lachen om de dood
die oud en wijs wil zijn
ware kennis ontdekt in het water
buiten waait de hemel voorbij
en baadt het land rood in de ondergaande zon.
Veel geld en goede manieren
die verheffen tot een hoog niveau
die het leven verrijken en versieren
met cultuur luxe kunst en zo

ga naar de kerk jij arme
met de schapen in hun schapenvacht
de goede herder laat de schapen werken
met wat goed fatsoen gaat dat wel goed

dom als ik was

heb ik de wereld te veel vertrouwd

ik at haar brood ik dronk haar water

doornat van de tranen

elkaar aanzien met gesloten ogen

toespreken met gesloten mond

in sport en spel te saam

en dat men meer bereikt met honing dan met azijn

gij zult niet doden zegt de wet

dat doet de straat dus wel

geen eerbied meer voor rijkdom en gezag

de wereld wordt zo graag bedrogen

bij de neergang van de overvloed

als alles waanzin wordt

die tegenspoed die voorspoed wordt voor rijken

en hun gebrek aan slechte manieren

de kerk zegt wie naar kwade dingen zoekt

is gevaarlijk en vervloekt

we zijn al sneller dan het geluid

en halen het licht snel in

niet mijn herinneringen

wens ik in mijn stervensuur

ik wens de terugkeer

van de zoekgeraakte rust

alleen de roos bloeit als een roos

ik wilde wortel schieten bladeren krijgen

met ingehouden adem vlug vlug

wachtte ik tot ik als roos mezelf zou ontstijgen

dit gedicht dat geen enkel mededogen kent

mijn lichaam is wat het is en verandert langzaam

tot op het bot eenmalig
zo heb ik het gepland zo moet het zijn.

Al mijn woorden worden gewogen
de balans als altijd opgewonden klaar
de woorden worden met warmte
en in gewillig licht bepaald

het woord heeft geen grenzen
ieders recht het te ontvreemden
heel makkelijk is het woord te lezen
zonder zin is het woord een bevel

men zal zonder reden deze hemel betreden

is er een betere les in verwonderen
dan aanheffen van het lied
dat met lood in de schoenen een ladder beklimt
wat werkt beter dan de grondslag
van een goed geheugen
meer dan een houtwal of een weiland
behoor ik aan de aarde toe
en de bewolkte luchten
laat ik nauwelijks toe

aan mij is alles te zwaar
en door en door gewoon
wat in mijn huid is vastgezet
en eindeloos schoonmaakt
is arm aan angstzweet
ochtenddauw of nachtmist
het blijft mij vreemd

ik ben het huis van de dag

en het dagverblijf van de actie
tussen scheve tanden en vale kaken
van een walvis
zoekt het ontwapende geluk
een uitweg naar de zon

geen zonnewijzer werd ooit wijzer
van het vliegpatroon van vogels
ik dwing de dingen
en maak geen trede hoger dan ik klimmen kan

onaangedaan door de gehoorzaamheid der dingen
totdat een ding als geneesmiddel werkt
bij een modepop te gast willen zijn als monnik
en ook zo ongestoord

in grenzeloze adoratie willen staren
naar de stilte achter spiegelglas
ver van de dwaalweg

waar een dwaalleer diep als een valkuil wordt beleden

ver weg van corpulente zekerheden

die groot bombarie maken ten tijde van stress

geen gedachte aan de dood

die hun waarheid in gevaar brengt

houdt hen buiten de deur en mij op de been.

Ik vertel hier

wat werkelijk is en waar

ik heb geteld wat aan mijn deur voorbijging

dwars door de verwarring van de hersenschimmen

maar de poëzie is niet ten einde

losgeslagen hoofd

dat vrolijk wankelt door het leven

dat zelfs avonturen kleurt met sleur

je bent weer in goede handen

een dichter spreekt tot je
zinloze zintuigen weer gerijmd
met geuren kreten en kleuren
onweer boven de ogen muziek in de mond

niets zo eentonig als een opgeheven hoofd
luister naar de muziek van het gebogen hoofd
waaruit de tranen druipen
en wallen onder de ogen

van wie zo mooi wil zijn als de waarheid
mooi hoofd dat men in een zak
meeneemt tijdens het leven
in benarde momenten geeft dat hoofd dan wat
valse wrevel half gestaafde pret
met opzet juist voldoende
voor iemand die het hachje redt

laat mij wakker worden in een huis

dat steeds weer schoongemaakt moet worden
dat altijd wel hier en daar tocht
dat niet gaat vloeken als ik er wat aan verander

straks moet ik lachen
om dat leeggeeten
maar nog fraai gedecoreerde koekblik
dat men achteloos in de container gooit
mijn tempel vol frutsels en snuisterijen
bedekt en bedwelmd
alleen in dit dorp
en de ondeugden nog herinnerd

laat mij morgen weer wakker worden
op een plaats waar ik iets neer kan leggen
achteloos
zonder de dwanggedachte
het weer direct te moeten opruimen.

Het voelt vredig aan
als men alles al heeft
in het vanzelf spelende heelal
waar alleen de dwaas twijfelt
en zijn wijsheid overdenkt
het bewijs dat men iets dat men kan kent
is nog niet het bewijs
dat iets wat men kent kan.

Uitgezaaid in de wildernis van herinneringen
steeds terugkerend
deze wilde die zij al in haar zelfgemaakte huis was

gaan wij op de tast van een dromer
de diepte in
het gezelschap is samengesteld uit personen
eens jongeren nu ouderen
die in de rust en de stilte
van de afzondering
lawaai maken

vanuit hartelijke dienstbaarheid tot elkaar
die ik liefde noem

de revolutie
slechts door ingewijden voltrokken
zij die bevrijd van het realiteitsprincipe
dat onderscheid maakt tussen wensen en werkelijkheid
de zelfvergiftiging hebben overleefd
geheel veilig wens ik te peinzen en te sluimeren
gevrijwaard van mijn onzekere toekomstverwachting
mijn nog steeds gestoorde herinneringen
aan een gelukkig verleden

ik wil die kamers met tienduizenden boeken
niet verlaten
geen frisse lucht nodig
ik blijf bij moeder aarde
in de warme schaduw koester ik de afvallige kiem

steeds dragelijker
de regelmaat wordt wild
ik ben niet meer gewend aan de verte
er is toch alleen herhaling in eeuwigheid
en kleuren
om het in waan gewortelde geweld
paars te laten verschijnen als priesterlijk bedrog

het zijn de kleuren
die het Enters verlegen licht verhevigd
tot de jubelende glans van de zon
en de Regge kleuren
die nooit meer buiten haar oevers treedt

in deze woorden staat te lezen
meer dan wat ogen vertellen
thuis gekomen
houd ik de deur op slot

ik houd me aan de grenzen
die ik gesteld heb
de tijd uitkopende
terwijl de dagen snel zijn.

Toen de mensen nog niet bestonden
waren er al wormen om ze op te eten
smoezelig licht en afschuwelijke bliksem
in de broeklanden
de taal waar je doorheen moet waden
is zuivere mensentaal

maar deze dichter treft geen afkeuring
zij heeft het bedorven materiaal rechtgezet en bijgesteld
haar mond heeft gezegd hoe het er met ons voorstaat
er is van alles

maar niets op zijn plaats
dus van alles nog te weinig
of te veel

woorden van waarheid en van dood
en woede wil andere wapens dan woorden
toch is dit een gedicht en geen schot
voor de beulen die je langzaam willen doden
er zullen dagen zijn als jaren
en minuten die voortjagen
als wolken op de wind

ik heb je gezien in een ver verleden
toen een bleke geest zich god verklaarde
en niet erg onbescheiden
noemde hij zich toen goed
de despoot bleef onbewogen en in stilte
aan de altijd zingende werkers uitgespeeld.

Al zijn haat
zond hij uit om de harten van zijn volk
te verharden
alsof de tijd was vertrokken
bleef het de hele dag zonsondergang
beefde de schaduw in de open deuren

voor de dwazen om te lachen
uit het paradijs verjaagd
bij gebrek aan eeuwigheid bracht men
tienduizend oude dingen bij elkaar

de kroon overleefde zijn hoofd
de hand verloor van haar handschoen

amper herinnerd zijn de despoten
hun hoofd alweer onzeker
voor overmaat en voor ontbreken
één beweging van de hals.

Een heerlijke toekomst
door rozen en emoties omstrengeld
en schaduwen nog eerlijke blauwdrukken van de lust
steeds onder handbereik dicht bij het vuur
als teken van de betovering
ben ik een engel
kijk graag in een spiegel
eeuwen en eeuwenoud dit beeld
genietingen niet uitwissend
de pret kan groeien als haren op een gezicht
zo ontstaat een god

uit de gedecimeerde gedachten
onder de indrukwekkende zon
ooit ontheven aan troebel verdriet.

Ooit zijn we verschillend geweest
in de strijd als water en vuur
de begeerte is de aanval op de ongelijkheid
het geven en nemen
in omhelzing elkaar toegeëigend
en tenslotte
niets anders over dan lucht

de geheimen smeulend
verschillen in gelijkenis bijeen
wie is groter geworden wie ontbreekt

wie glimlacht voor hun beiden
wie spreekt met twee stemmen
wie leeft hier en wie niet meer

we hebben zolang naar elkaar gekeken
dat uit ons drie kinderen geboren werden
samen leven is de meest volmaakte moeder
wie wie is zal ik telkens weer vergeten
op deze dag
de dag van zijn verdwijnen
strijkt voor het raam een vogel neer
in de zon niet ver weg van de rivier
is in de lucht een vliegtuig
in de nacht een sikkel aan de hemel
ik zing met aarde in de mond
schrijf op hoe stil het hier is.

De ouderdom is als de afgrond
als de jeugd het hoogste is
ik ga niet weg uit den hoge
ik blijf altijd jong
ik klamp me vast aan de aarde
zo word ik steeds opnieuw geboren
mijn geliefde mijn aarde
gaat op weg naar mijn droom
trekt door de duisternis altijd donker
door diepe stiltes van steeds dieper zwijgen
hij verschijnt achter mijn oogleden

die ene wereld waar hij binnenkomt
zijn hart het klopt
de eerste wind steekt in zijn haren op
tussen ons ontstaat een weiland
luchten met wolken en vogels vliegen aan
een rivier zoekt naar de zee
ver zien zo ver
dat dag en nacht zich tegelijk voltrekken
de vier jaargetijden in één moment
de maan verspreid de vier kwartieren als een bloeiwijze
sneeuwvlokken en vlinders fladderen samen rond
steeds dichterbij elkaar
en we zullen samen luisteren naar jouw muziek
naar onze bruidsmars daar.

Iemand ging dood iemand riep stervend om mij
dat was lang geleden dat was gisteren
ik heb branden geblust huizen meegesleurd
hoe licht is het in een druppel regen te zijn
hoe teer raakt de wereld mij aan
wat ook maar waar en wanneer is gebeurd
staat geschreven is het water van de Regge.

Door de spleet tussen feit en fictie
ben ik aan de aandacht ontsnapt
immuun voor elk lot
de uitgedijde vergelijkingsruimte
is goed bewaard gebleven
wat rest is slechts de oude gelijkenis
van een uit steen geslagen vonk
deze heeft mij uit het diepste van de soort verleid
uit de droom gevoerd
waarin het leven voor altijd wordt geboren
en sterft zonder dood

de tijd is gaan lopen
in de golven van de Regge
in de weerklank vermenigvuldigd zich
de schreeuw van de ontwaakte.

Ik zoek in jou geen toevlucht voor altijd
ik ben niet ongelukkig
ik heb zelf ook een huis
mijn wereld is de terugkeer waard

ik kom en ga met lege handen
en als bewijs dat ik hier werkelijk was
kan ik slechts beschikken over woorden
die niemand zal geloven

er bestaat een wereld

waar ik absoluut over het lot beschik
een bestaan op mijn bevel
de vreugde van het schrijven

het vermogen te bewaren
de wraak van een sterfelijke hand
eindelijk heeft mijn geheugen gevonden wat het zocht
moeder is terecht vader is voorgoed verdwenen
nu kan ik vertellen
in hoeveel dromen ik ze heb gezien
hoe vaak ze in doodsstrijd door mijn handen zijn gegaan
van me afgesneden groeiden ze scheef weer aan

wat hielp het dat ze buiten mij geen pijn meer leden
in mijn droom was dat niet waar
ik riep naar hen in mijn dromen onbeantwoord
eindelijk dan op een gewone dag
kwamen ze plotseling zoals ik ze had gezien

dromend maar van hun dromen bevrijd
alleen zichzelf gehoorzamend
op de foto's doofden alle mogelijkheden
het noodlot had zijn onherroepelijkheid verloren
ze leken op zichzelf en schenen gelukkig ze te zijn
ik werd wakker en deed mijn ogen open.

In mijn landschap
waar de bomen wortelen
leidt het paadje zonder twijfel ergens heen
is het geloofwaardig vijf uur in de middag
en wordt de winter zachtjes maar beslist
tot staan gebracht
waarom ik ook niet verder ga

ik ben die vrouw daar bij de rivier
die er rust vrij van levende geheimen
ook al zou je me roepen ik zou me niet omdraaien

ik ken de wereld rondom mij
en ik bid dat ik niet onverwacht zal sterven
ik heb een ziel zoals een mango een pit heeft
wat ik wens te zeggen ligt vervat in simpele zinnen

ik gebruik geen wanhoop ze is me vreemd
rechts is mijn huis dat ik rondom ken
met de trede en de deur naar buiten
waar zich voltrekt
wat ongeschreven is gebleven
de zon schijnt op een koperen vaas
en op de tafel wacht mijn laptop.

Is de rivier niet gemaakt om het water
statig en gestadig te dragen naar de zee
en ben ik niet geboren om het licht
terug te brengen naar de zon
met ogen waaraan de horizon
zich afdroogt
om een koel en schoon heelal te zijn

waarom knoeit dan de verlamming
als overvloed vermomd
samen met de rijken

aan de wereldvrede

waarom taboes

als dik lelijk oud en anders geaard

alles blijft ijdel troosteloos en pover ook

de angst is ooggetuige van de karigheid

kruimelt moeizaam als wittebrood zo klef

waar tranen werden weggehoond

en dag voor dag vergeleed

je bent mislukt het regent naar binnen

maar je veegt jezelf niet aan de kant

en zoekt troost bij de kleine vogels

die in hun nesten uur na uur

meer en meer voorbereidingen treffen

je bent onbuigzaam

hardnekkig noemde je je bed een rustplaats

maar het is een pissebed

ook jouw inzicht is ellendig

ontploft aan het weinige licht

dat je lendenen ondersteund

en als je kurkdroog toch nog driftig schraapt

wat poeder uit de venusschelp

en het moedernaakte aangaapt

je ingehouden buik je zuinige mond

is een wang door een worm bewoond

je eens klare taal zal bij het ontleden ontaarden

in een stortplaats van kreten

hoogvlieger verstoten uit het verstoorde nest

dan word je gewaar hoe schraal de troost

wat schaduw naast het water

wie tijdens zijn leven niet armlastig wordt

zal nooit op de pijn van eigen weelde mogen bogen.

Ik verbreek de zegels van het mysterie
daarop volgen de beproevingen
als ik niet blijf dansen op de weg naar de toekomst

wetten hebben een eigen agenda
waarop men kan rond bewegen of verlammen
al naar het depressie geeft of rozen

de keuze is gering
of de sjaak met de regelmaat van een klok
of de gemeenplaatsen van de passies

voor zover ik nu weet
aan het einde van mijn tijd
omringt liefde de eeuwige lente
en geen zelfverwijt verpest de schatten in mijn huis

stilte overal
maar in de breekbaarheid
kruip ik misschien wel terug

de opgeblazen brug aan het einde
ben ikzelf
brok van de brokken die ik was
en in de kuil gloei ik wat na
als stof.

Volwassen vrouw
op aarde
honderd miljard zenuwcellen
vijf liter bloed
rondgepompt door tweehonderdvijftig gram hart
ik had drie miljard jaar nodig om te ontstaan
de hemel mag weten wat ik beweën
mijzelf zal het niet zijn.

Het gevleugelde woord bestaat
zolang de lijm niet loslaat
want dan stort het als een alledaags gezegde
diep in het hart
alleen bij het ernstig en radeloos rondwaren
in dit lege land zonder redding
kust men plots zijn eigen hand
en houdt men zijn mond
weinigen weten nog wat te besluiten
als zij zich vrij mogen uiten

met vaste hand
het schone ideaal
nogmaals ingezeept
geknipt en geschoren
een mooi hoofd is als geschapen
om te kussen
en met huid en haar te eten

het is het waard
nog eenmaal de dageraad te verwoorden
als was hij de held van de droom
de prins op het witte paard
alles wat ik dacht
werd bliksemsnel gedaan
zoals eens één grote hartstocht
maakte miljoenen geliefden

onder vrolijke tonen bewegen de kaken vanzelf
daarom eet men met muziek ook beter

harmonieus en met de kaken ook de slokdarm
vrede is goed eten met goede muziek
en het lied van de vrijheid
weergalmde in haar weerloosheid
sloot de deur voor jou voorgoed
en zo waren wij elkaar kwijt.

Mijn wereld voorkomt dat ik stop met dromen
op een vlucht zonder vleugels
ik heb me uit de leegte gedacht
en wil alles weten

ik heb mijn zinnen op het geluk gezet
en op de waarheid
ik val niet uit de lucht direct in de ochtendkrant
dat is die andere die daar van het auto-ongeluk

leven zeg ik je bent mooi

je had niet rijker kunnen zijn
en ik kan alleen mijzelf delen
in lichaam afgebroken fluisteringen en poëzie

een stap van de eeuwige kunst
naar de gekunstelde eeuwigheid
ik geef toe dat het beter is dan niets
en juister dan het na te laten
ik mag niet klagen
het is me gelukt de Zuidwalvulkaan te ontdekken
het verheugt me dat ik voor mijn dood
altijd wakker weet te worden

laten de mensen die geen liefde kennen
maar volhouden dat liefde nergens bestaat
met dat geloof valt het hun lichter te leven
en te sterven

ik weet dat zolang ik leef niets me verontschuldigt

want ik sta mezelf in de weg ik alleen
leen deze pathetische woorden van de taal
en verricht veel werk om ze luchtig te laten klinken

veel heb ik te danken aan hen van wie ik niet houd
de opluchting waarmee ik akkoord ga
dat ze iemand anders naasten zijn
we leven met elkaar in vrede en in vrijheid
vrede en vrijheid die de liefde geeft noch neemt
op hen hoef ik niet te wachten
geduldig begrijp ik wat de liefde niet begrijpt
vergeef ik wat de liefde nooit vergeven zou

ik denk aan het geluk en vrees bevangt me
want als het in het leven alleen hierom zou gaan
alsof men hiervandaan alleen vertrekt
en onherroepelijk in het diepe zinkt

woorden en reflexen kun je niet terugtrekken

een karakter dat je als een jas dichtknoopt
dit is het leven en dat wat ik ook doe
voor altijd verandert in wat ik heb gedaan

de tijd rent voorbij als een koerier
met een spoedbestelling
maar dat is mijn vergelijking
niets is dierlijker dan de rust van een zuiver geweten
en mijn leven kan maar een keer gebruikt worden

geen gesprek zal hiervoor worden onderbroken
niemand zal halverwege een gebaar
of ademhaling stokken
omdat het zo gewoon is
en ook als iets gewoons beschouwd moet worden

de dichter is de poëzie
en poëzie is wat dichters schrijven
zonder me bij voorbaat te bekommeren

of het poëzie wordt.

Er is geen ogenblik te verliezen
geen vraag die uitstel duld
niets wat zich later openbaart
als het niet op tijd wordt ervaren
de wijsheid kan niet wachten
tot ze grijze haren krijgt
helderziende
en elke stem horen alvorens hij weerklinkt

wanneer het kwaad overwint
blijft het goede verborgen

komt het goede
dan ligt het kwaad op de loer
het een noch het ander kan ik overwinnen
of op een afstand houden

daarom komt bij blijdschap
altijd een beetje angst
ontbreekt het bij twijfel
nooit aan stille hoop
ook al is het leven lang
het zal altijd te kort zijn
te kort om er nog iets aan toe te voegen.

Het heelal
een raam zonder vensterbank
kozijn of glas
een opening en niets daarbuiten
maar wijd open
ik hoef niet te wachten
op een heldere nacht
om het heelal te bekijken
de hoogste bergen
zijn niet dichterbij het heelal
dan de diepste dalen

op geen enkele plaats is meer heelal
dan op enige andere
het heelal drukt even absoluut
op een wolk als op een huis
korrelige vlamme vluchtige
lappen heelal
het heelal is alom tegenwoordig
zelfs in het verborgen duister
de scheiding tussen aarde en heelal
is niet de juiste manier
om aan het geheel te denken
ik kan er alleen overleven
op een nauwkeurig adres
dat sneller is te vinden
als ik gezocht zou worden
mijn bijzondere kenmerken zijn
geestdrift en doorzetten.

Hier zit ik dan onder een boom
aan de oever van een rivier
op een zonnige morgen
de boom is een populier
die hier al jaren wortelt
de rivier is de Regge
die langer stroomt dan vandaag
het paadje is niet eergisteren pas
door de struiken gebaad
om de wolken te kunnen verjagen
moet de wind ze eerst hierheen hebben gewaaid

en hoewel in de buurt niets groots gebeurt
is de wereld daardoor nog niet armer aan details
niet slechter gefundeerd
niet zwakker gedefinieerd
dan ten tijde van de grote oorlogen
en volksverhuizingen
niet alleen geheime complotten zijn in stilte gehuld
niet alleen kroningen gaan van een gevolg
van oorzaken vergezeld
rond kunnen niet alleen de jaartallen van opstanden zijn
maar ook de steentjes aan de waterkant
dicht en verstrengeld
is het borduurwerk van de omstandigheden
de mieren die mij steken in het gras
het patroon van een golf
het is zo gegaan dat ik hier ben en kijk
boven me fladdert een witte vlinder in de lucht
met vleugels die alleen van hem zijn
en over mijn handen vliegt zijn schaduw

als ik dit zie
verlaat me de zekerheid
dat wat belangrijk is
belangrijker is dan wat onbelangrijk is.

Kruiend ijs
in de overvolle stad
een geliefd persoon aan het werk
men noemt hem dierbare herinnering
omdat hij toch nog iets verwarmt
ook als het ijs in de stad
niet tussen ons wil smelten.

Jan

hij is vertrokken naar een ander land
een land waar een hard hoofd een weke wereld nadert
een plaats van louter geest waar het beest
de mens uithangt

Jan

de schielijke drinker van jaren
kijkt scherp nu door zijn vlijmscherpe bril
en snijdt het oneindige
met een lens als een mes het oneindige
uit het bijna eindige

brandt hij een premature wereld
Jan is niet weggegaan
hij is alleen dringend gaan zeggen
aan de burens aan de graatmagere gedachten
de naasten weten nu dat hij vrouw wil zijn
dat die harde kop in het zwakke hart
de dunne gedachte breekt
aan het dikke licht de zware sluiers van de taal
Regge heet deze rivier
met steile oevers hoge boorden
van woorden vol blote geslachtsdelen
de aan alle kanten gebruinde denkbeelden
met temperament met hem geboren in zijn lied
waarin mijn bloed en ook zijn bloed zingt.

Na elke oorlog
moet iemand opruimen
netjes wordt het tenslotte niet vanzelf
iemand moet het puin aan de kant schuiven
zodat de vrachtwagens met lijken
door kunnen rijden
iemand moet een balk aanslepen
om de muur te stutten
het glas in het raam zetten
de deur in de hengsels tillen
fotogeniek is het niet

en het kost jaren
alle camera's zijn al naar een andere oorlog
de bruggen moeten terug
en de stations
van het opstropen
gaan mouwen aan flarden
met een bezem in de hand
vertelt iemand hoe het was
iemand luistert en knikt
maar om hen heen
zijn er mensen die het begint te vervelen
zij die wisten waarom het hier ging
moeten wijken voor hen
die weinig weten
en minder dan weinig en tenslotte
zo goed als niets
in het gras
dat oorzaak en gevolg overwoekert
gaat iemand liggen

die lui naar de wolken kijkt.

Mijn lucide dromen verdwijnen niet
zoals dromen verdwijnen
geen kreet rukt mij eruit los
troebel en dubbelzinnig
zijn de beelden in mijn droom
uitleg op verschillende manieren
in mijn droom leeft nog
wie mij onlangs is ontvallen
zelfs kerngezond
en de jeugd herkrege
mijn lucide droom legt voor mij

het dode lichaam neer
als gevolg van de luchtigheid
schudt mijn geheugen dromen makkelijk af
de lucide dromen hoeven de vergetelheid niet te vrezen
ze laten zich niet opzij zetten
ze zitten mij op de nek
liggen zwaar op de maag
ervoor vluchten is onmogelijk
ze gaan met elke vlucht mee
er is geen station tijdens de reis
waar de lucide droom niet op mij wacht.

Dichtbij de kern
ontspoort uitgeleden
in het remspoor van de tijd
wordt de misdadiger weldoener
hij maakt puree van tralies
zonder mij zal hij nooit meer
zo bekoorlijk zijn als ik hem droomde.

Het is nacht boven de buitenlamp
een maanloze nacht
mijn herinneringen
zijn geen van allen
van ver vertaald gebluf
helemaal uit mijn hoofd
in mijn hoofd

mijn leven is geen verhaal
ik verdwaal met veel drukte
in de verlammende teruggetrokkenheid

der tradities

hier en daar toch iets moois verloren

in het hemelbed

waar is nog naïeve harmonie

wat genomen wat gegeven

zeg maar waar het op staat

niemand is te laat

om te vroeg op te staan

met liefde

in benauwende warmte

ik honger naar rust

maar alleen in herhaling

verhoor ik die bede

te hopen is dat mijn leven

ergens nog zin heeft

in thuiskomst

met thee en chocola

dat niet het gladgeschoren gezicht
der onwetendheid
zich blind staart in de spiegel
de nachtbraker nodeloos jong
armlastig oud
was aanwezig met moeite
en moeiteloos afwezig
luister naar het leeglopen van de leegloper
hij leest kranten
van de ochtend tot de avond
en wordt niet wijzer

troostrijke warme woorden zijn nu nodig
opdat zij afstoten
de rechtzinnige regen van tranen
uit een wolk
als hagelstenen zo groot.

Hoeveel van diegenen
die ik heb gekend
hebben mijn grens overschreden
ik ben ervan overtuigd
dat een plotselinge hartstocht
ons heeft verenigd
die zekerheid is goed
maar onzekerheid is beter
ik zou hen willen vragen
of ze zich niets herinneren
het zou me sterk verbazen

dat het toeval al jaren
met ons aan het spelen was
nog niet helemaal gereed
om de bestemming te worden
drijft het ons van en naar elkaar
verspert ons de weg
om lachend opzij te springen
er zijn tekens en signalen
onleesbaar
maar maakt dat verschil
in een nacht misschien dezelfde droom
uitgewist direct na het wakker worden
elk begin is tenslotte
niet meer dan een vervolg
en mijn boek
ligt altijd open in het midden.

Ik neem het de zomer niet kwalijk
dat ze weer is gekomen
dat ze als elk jaar trouw
haar plichten vervult
ik begrijp dat mijn geluk
de zon niet tegenhoudt
als een grasspriet buigt
dan alleen in de wind

de zon schittert en verdwijnt
zonder dat ik erop let

de aarde draait rond
zonder vermelding in mijn agenda
het zou beter zijn te denken
dat ik even weg ben geweest
dan dat ik me niets herinner

hoewel ik ononderbroken heb geleefd
ik ben toch geen geest
ik adem drink rijd in de auto
en van mijn vingers moeten sporen
op de deurklink zijn achtergebleven
gevoelens en indrukken vullen me
nu zijn ze verdwenen
en niet meer dan een rij punten tussen haakjes

verandering voltrekt zich vanzelf
waar was ik verstopt
verdwenen uit mijn eigen ogen
ik schud aan mijn geheugen

misschien dat er iets opvliegt
dat jaren daar in slaap lag
ik verlang duidelijk teveel
maar liefst een hele seconde

misschien is er niets interessants te vinden
werd ik niet door twijfel overvallen
ik ga akkoord met de dood
maar niet in elke gedaante
mijn lichaam zit ongemakkelijk
en slijt lelijk
de wereld die mij omringt
verkeert voortdurend in verval

loont het zich om in weeën
een dood kind te baren
en waarom zou je zeeman zijn
als je je bestemming niet bereikt
de liefde trekt mij aan

maar ik wil een liefde
die haar beloftes houdt
ik wil geen macht
noch eraan onderworpen zijn
ik wil geen slachtoffer zijn
van eigen of andermans illusies

en in de tussentijd zijn er al aardig
wat ontstoken sterren
gedoofd en afgekoeld
de hoogste tijd voor een besluit
de hele zaak moet nog maar eens
grondig worden overdacht
een zwakke plant
klampt zich vast aan een steen
in het lichtzinnige vertrouwen
dat de wind hem niet losrukt

uitstijgen boven mijn lichaam

dat in niets zo goed is
als in het beperken
en moeilijkheden scheppen
omwille van het onderzoek
het overzicht en de conclusies
boven de tijd uitstijgen
waarin alles maar wervelt

in dat perspectief
zeg voor altijd vaarwel
tegen fragmenten kleinigheden
het tellen van de uren van een dag
zou dan een bezigheid
zonder zin moeten lijken

enkele mensen op de vlucht voor enkele mensen
in mijn land bij de rivier
ik ben wie ik
een toeval onpeilbaar als elk toeval

ik had toch andere voorouders kunnen hebben
en van een heel ander nest was ik dan uitgevlogen
ik heb niet zelf gekozen
maar ik klaag niet
ik had iemand kunnen zijn
die lang niet zo gescheiden was
een hoogst geheimzinnig mens
die voor anderen het licht is
tegenover mij heeft het lot
zich tot dusverre genadig betoond
de herinneringen aan goede momenten
is me gegeven
mijn geneigdheid tot vergelijken
heb ik behouden
ik ben wie ik ben.

De nadorst van een eeuwigheid
brand mij op de lippen
zoals vrome gevoelens
van een uitgeroeide wilde vogel
kind van de tovenaer
die de laatste strooptocht
door een korte ademtocht ervaart
wees blij ook dat gaat voorbij
genoeg is genoeg
dat is geweest
de hemelse deur viel in het slot

wat ben ik beroerd
het bankroet gloeit nog na
het betoverende van het jonge lijf
werd met de wortels uitgerukt
laag na laag
troostrijke warme woorden zijn nu nodig
opdat het weggaat
afstoot de streng gelovige
in een regen van tranen van bloed
en van oprechte tranen
uit een wolk
als een zure worst
genoeg is genoeg.

De wolken zweven moeiteloos
niet bezwaard door enige herinnering
boven de feiten
je hebt er niets aan als getuigen
ze waaien ogenblikkelijk weg
naar alle kanten
vergeleken met de wolken
lijkt het leven een vaste basis te zijn
haast bestendig vrijwel eeuwig
naast een wolk
lijkt zelfs een steen een vriend

op wie je vertrouwen kunt
laat de mensen leven
en daarna doodgaan
elk op hun beurt
de wolken zweven erboven
en hebben geen invloed
boven mijn leven
en dat van jou
laten ze hun pracht en praal zien
ze sterven niet met ons
en ook ongezien
zweven zij verder.

Vroeger leerde ik de wereld kennen
in vol vertrouwen
ze was niet groot
en paste in de palm van mijn hand
met een glimlach te beschrijven
zo vanzelf als de weerkaatsing
van oude waarheden in een gebed
de geschiedenis deed echter niet zijn intrede
met muziek
ze strooide zand in mijn ogen
voor mij lag een verre holle weg

oud brood en vergiftigde bronnen
mijn buit is kennis van de wereld
ze is zo groot dat ze in mijn handpalm past
met een glimlach te beschrijven
zo vreemd als de weerkaatsing
van oude waarheden in een gebed.

Het geheugen van de planten
herinnert ons de schade
die wij hebben aangericht
een eindeloze kopie nu tot onze straf
in mijn boek geschreven
als principe voor de opvoeder
en niets beperkt
op zoek naar de oorsprong
de taal geketend aan verdriet
en de rots van nutteloze troost of trots
ik ben vrij de oude droom te beleven

het kwade te schuwen
het goede te prijzen
goedgehumeurd
of door griep getroffen
niet met liefde geduld of met charme
al springen de tranen in mijn ogen
ik moet lastig zijn wil ik iets betekenen
ik zal schreeuwen
lik op stuk
tegen een stuk algemene onverschilligheid
wie niets meer voelt
moet maar weer eens horen.

Ik houd van zitten op een zonovergoten terras
of voor een raam dat uitzielt op een zonovergoten terras
dat traag deint met logge uren zodat ik het voel
er wordt getrapt tegen de boze wereld

ik zie slechts alleen verbazing
de verdwazing is verborgen achter een waanbeeld
het rad hapert zo nu en dan als het intellect slaapt
werkt nog altijd de wil en staat nooit helemaal stil

weinig zien of niets is zeer vertrouwd

van alles teveel men houdt van behoeften
ik verdwijn in de valkuil van mijn onvermogen
waar in de zetel van mijn ziel het zesde zintuig zit

buiten in de boze wereld is er teveel verschil
een dwaalleer vol met aangepaste dogma's
chaos om daaraan wat orde te geven
en het totaal als echt te verkopen
nergens wordt zo mooi gezongen
nergens verschijnen de kranten zo op tijd
oppervlakkigheid stuurt mij vanuit de boze wereld
waarin ik zo vrolijk mogelijk woon

voel me niet geketend
omdat ik weinig of niets er aan kan doen
zonder aanstootgevend gedrag leef ik door
alleen in een verborgen donkere hoek
werk ik aan het beteugelen van instorten

tevergeefs sleep ik stenen tegels stutten aan
maar tussen het bouwval zie ik de ruïne die ik vrees
en op de opgebroken pleinen nadert de politie
de massa wordt bedwongen
die noodsignalen seint naar de macht

die zich voortsleept
met resten van zelfgenoegzaamheid
het rechten van de schouder
het spannen van de spieren van de borst
geen bloed aan de handen op de geloken ogen
die door de wimpers turen naar de massa

zij hebben het in de gaten
hebben zij tevreden waargenomen
al brand diep het grote verdriet
te vernietigen is niets en niemand
de afgrond baart het hoogland
zoals eens uit chaos eerlijkheid verrees

een bleke bloem die zich rekt
moeizaam uit de modder dat het zaad bedekt
namen in de betekenisloze gedenksteen
het laatste bericht dat niemand ooit zag

alleen de kreet van de gestenigde vrouw
raakt de slapende man in zijn auto
als u dat niet teveel is draai de wereld om
als een kous aan een been

met uw laatste lust die onthutst worstelt
tegen de kouder wordende bloedstroom
wacht dan af of ga te keer
of keer u af.

Het is in de stilte van de winter
in een ijzig koude stilte
geketend aan de cirkel van de seizoenen
dat ik mijn weg verlies in losbandigheid
tussen vuur en ijs daar waar de linden gedijen
de appels de peren
en waar het uitspansel overstraalt
de krachten en het geweld der golven
en ook mijn gedachten
boven het tumult van eeuwige inspanning
de waterval die zelfs de sterkste zalm verjaagd

daar betreed ik het ijzerrijk
uit een laatste zonnestraal valt een vogel dood
op de stal waarin ik mij verschuil
tussen uilen vleermuizen en blinde vlekken
wilde bewegenschap spuit
als zwavelzuur tegen de beelden
die in de duisternis bewegen
en die terugkomen onblusbaar en meedogenloos
in de eeuwigheid zal ik uittreden
en deel zijn
van doodseskaders die de bedevaart
van hoopvolle filosofen verstoren
zodat een ieder dwaalt
in eeuwig onbehagen
zonder dageraad zonder liefde
zonder avondrood
zonder jaargetijden zonder taal
geen mist geen nevel geen modder
maar strakke lijnen

van geveinsde bescheidenheid
al is de wereld weg
alleen het woord is waar.

Grillig en wisselvallig elke dag
feiten die oude fouten overtroeven
van aangezicht tot aangezicht
herinner ik je er aan dat ik wellicht overwerkt ben
dat mijn ogen wederom behoeven
kleurige gordijnen van de zee
en de lach van de maan in het ziltige sop
als wrakken in de vergaarbak van de zeeën
vergaderen soezend ideeën
overwerkt hangen zij zonder verlangen
in het lauwe water

en praten met gebroken ogen
uitgekeken op de keuze uit vermenigvuldigde gebreken
het lot dat op goed geluk is vervallen
speelt blindelings zoals het moet.

De gevoeligheid voor het natuurwezen groeit
tot in de spieren beweegt het
en broed
hier en daar sneeuwt het
en de stormen
rukken aan de machtige eiken van het brein
die zich gewillig buigen over de bron
de roest van de sloop hoopt zich op
de drempels der denkbeelden
want zeker een gebruinde god wijst de weg
dat een ieder zich kleed

zolang hij bloot die brede weg toont
de broek van verwachting
het hemd van hoop en vrede
de hele garderobe waar de ware dichter in past
daar kan hij de wilgen versieren met tierelantijnen
en dansende wiegen de hielen naar de tenen
als draaiende wielen
tot in de avond parelt morgendauw op lachende lippen
en in de nacht bij gretig kluiven aan achterklap
wordt de basis gelegd voor menig verhaal
uit den vreemde
wendbaar ben ik
herfst en lente kleuren mij
grauw ontgroend sta ik op
en lentegroen omarm ik mij
omarmende Morpheus
het afvalputje van de droom
torsende vuilnisman van het vergeten verleden
waarin goden wellustig de wet overtraden

de stalen natuurwet
de alerte maar kieskeurige sleutel
opdat geen deur meer kiert
en alles weer past
van danspas tot danspas
in het wurgende pak.

Ik zal je iets leren
ik heb er lang over nagedacht
in water schrijven kan ik niet
in wolken schrijven kan ik niet
maar herhaal het vergeten verhaal

de verlepte bloem met engelentong
ververs ik tot onsterfelijkheid
en wek vermoeide vogels weer tot ijver
en blijdschap boven de genadebron

zelfs in de verte op de hoge heuvel

aan de galg de onverlaat zwiert
opeens gaan de grote poorten open
een groot oog staart in de straten

vergeefs vluchten dwazen en wijzen
voor de verschrikkelijke sneeuwman
zij vallen en verstarren
het hagelt in hun hart

en de klokken beieren
boven het pijnlijk buigen en barsten
en het blok begon aan het been
en bezondigd zich nu aan het vlees
hoe knaagt het door alles heen

geeft niets

leef niet van vrees alleen

ga de grote vrijheid tegemoet

allen beërven toch wat ontbindend is gestorven

ver weg tussen de glazen aan scherven

wieken de kraaien.

Het mag niet teveel zijn
niet rommelen daarboven
prakkeseen in grijs ijs mag
ik heb ook het hart vol lijm gegeten
tegen het ontploffen van details
van teveel spektakel wankel je allicht
zwaar bereik ik de top
elke hap prijkt als lokaas op het totaalbeeld
de berekeningen van de zelfreflectie
hebben een ieder bedrogen een ieder verveeld
ik kijk neer op eeuwen meesterschap

alleen

als ik geen dichter was zou ik

uit honderden woorden bloeden

niets zou mij helpen

mooie woorden zouden het bloeden niet stelpen.

Als je weet waar ik ben

zoek me dan

bij de winden van morgen

bij de oudjes bij de kinderen

geen licht zal je verhinderen

bij afwezigheid mijn ziel te plunderen

de lucide vruchten

van vlees en vrees

in de verkeerde richting weg te gooien

en je over niets meer te verwonderen

want vanwaar ik ben gegaan

en aangekomen
zal ook jij zijn
en we integreren
de rijke en de arme
de rechter en de geoordeelde
naar bed gaan zij
beiden lichtschuw
de vangst in de hand
en knuffelen elkaar dood weer tot leven
altijd de tijd in het oog
in schulden gedompeld
in kussen gesmoord
maar waar ik in het tikken stik
adem jij in mij voort.

Het eerste woord draait om de hete brij
zwijgen zou misdadig zijn
bij al dat moorden
niemand houdt meer zijn hart vast op de tong
met zijn rede
en spraak is mijn hart gesmolten
als toffee kleven de woorden geloof en liefde in de lucht

het boek is nog niet uit
het is een dun boek
een handboek een nachtboek

in de boekenkast is het altijd zoek
ook al valt het uit de kast
valt het tussen de woorden
van klets-kousen
tussen het gekwaak
van welsprekende redenaars
ver weg verliest het de bladzijden in het bos
kaal komt het terug
zacht is de vragende oogopslag
vergeten gaat het in een hoek liggen en vergeelt
tussen de onverschillige kakkerlakken
wordt het een leidraad
voor stijfkoppige dovemansoren

geen eenvoudige boodschap
verlaat meer het boek
het is slaapverwekkend
ook de lezer
maar die leeft en doet zijn ding

die werkt zich zeker in het zweet des aanschijns
en bereikt zo de juiste vorm
de hemel op aarde
het bewijs is geleverd
de tijd heeft even stilgestaan
stil draaien de laatste woorden om de hete brij.

De woorden zijn toevallig uitstekend deelbaar
ik voel me oud
als een weckpot in de kelder
geen foute woorden meer
soms gelucht
uitgelaten langs de rivier
nooit meer in de boekhandel
maar voor altijd motten in het kruis
in het boek schurken die zich aan de vloek
van het uitgezaaide eeuwig voortwoekerende kwaad
nooit meer en nog steeds

stapelt de gek wolk op wolk
op het lage mistige land
het geheel uitstekend deelbaar
en uit zijn verband.

Toen alle verlangens gebruikt
en de lege woningen van het leven uitgewoond
was elke dag mijn verplichting lichter
het oor stroomde vol mooie melodieën
terwijl de ogen naar de sterren straalden
alleen witte wieven dromen boven geweld
het mooiste lied zingt het vogeltje
in het veilige ei in de schaduw van het nest
waar is wat de verpakking belooft
dichter van overlast en van waarheid
maar wie al te nauwlettend oplet

wordt nooit gered.

Genoeg is nooit genoeg
de anders zo goedgemutste oorzaak
loopt zich geen raad wetend
in rouw gedompeld
door het opgeruimde huis
waar altijd draden waren
om wat aan op te hangen
zoals de wijsheid van de stad

alleen schoonheid benadert de kwade bedoeling
van het bestaan

haar wraak is leegte het loze gebaar
van illusie en waan
die uitzien over het tranendal
dat alles omvat
het huist binnen en buiten
in de kleuren tussen de bomen
in het verlangende fluiten
in de bruine ogen van de ree
zelfs de lieve heer verkocht wreedheid
als onbenullige geruchten aan de onnozele koning
waarin een hersenschim voor insect speelt
een levendige woordenwisseling met een dikke huid
tussen een kakkerlak en de koning
over groene weilanden zal hij je leiden
naar het rijk van kreupelen en tobbers.

De dood

en in de strenge winter de marteling

ik moet het weer bezuren

mijn fantasie gaat met me op de loop

door enge stegen

want het is de smalle weg

de mond mompelt

het is de verliefdheid die alles stukslaat

ik maak een vuur in de korf

om alle beeldspraak op te stoken

ze kijken me aan door de tijd
van de maan
die als baken in de nacht
hangt aan de draden van het heelal
waartegen ik mijn hoofd stoot

het dwaallicht heeft een zwakke afbeelding
en opent cyclus na cyclus
dan wordt het een vlam in het landschap
en omarmt de spion
in de kast ligt een maansteen
die van een treurmars een feest maakt
het zonlicht warmt met lange stralen het kruis
en het bevroren kruis lekt

ook de tobber wordt kleiner
terwijl de scherven van zijn geluk
door zijn hoofd schudden

eenmaal besproken

is het niet meer uit te wissen

het lawaai van de auto's vogels in de boom

gelovigen die altijd doen alsof zij zich uitrekken

om de lichte vrouwen te bereiken

op de vrouwen valt dan ook heel mooi zonlicht

in vlekken

zij vormen een bonte verzameling van ontsporingen

en andere teleurstellingen

bepaalde standpunten worden meegenomen

om bepaalde gevolgen te voorkomen

maar zij kunnen ook blijven liggen

als het antwoord op de schepping

van de mensen in de buurtsuper

dan kom ik mijzelf tegen in de zedenleer

van de economische groei

zorgvuldig consumeren
is toegevoegde waarde van een crisis
een kwestie van gewenning.

Ook de wakkere populier
trekt aan de deftige havik
sleutelt aan de waterscheiding
wat moet dat minacht ik

ik ben niet vol hoop
als ik zijn ruisen tegen de weerklank van beton mijd
de mantel der liefde omgeslagen staar ik naar de boom
die eindeloos omhoog groeit
die wakker de havik draagt

ik mag niet vloeken toch heb een vinger
en een hand ingeleverd voor de bedeling
een vinger in de pap en de hand in eigen boezem
geen hand meer voor ogen om te zien
ik blijf even steken in de toegestoken hand

want ben ik nooit meer bang
dan heb ik vooralsnog verbijstering en controle
verstoken van verleden en grond
is het mijn vermaak alles te slopen

met een handkus geef ik weg
of verkoop ik alles wat ik bezit
er is nog leed en een vrede
die de hartstocht verkracht
eindeloos halveer ik de pietluttige beelden
van gedachten
wapperend in de tegenwind.

Dit boek is opgeblazen
vervangen door geroezemoes van stemmen
de eeuw vol wetenschap zonder geweten
en ik wandel door de velden naar het dorp

in de verte beiert de torenklok
met harde slagen voor de dood
ik slik bij vlagen de gedichten in
met de lettergreep van de opgebrande tijd

ik vind de laatste vonk en grijp die vast

de buurvrouw komt traag thuis
en wordt nog trager afgetuigd
het hart klopt in de borst

stokslagen
ik spreek van razernij
van verdorvenheid
de beelden uit mijn gedichten
lichten op in de schemer
en vloeien ineen

al half vergeten teruggespoeld
de taal lijkt weer verrijkt
maar hier staat stevig dwarskop naast verteller
het is altijd mooi geweest
en zo zal het blijven
ik zwijg
en vind in eigen ogen troost

heel de wereld geeft antwoord op mijn vraag
waar laat ik toch mijn taalarm verstand
gooi ik het in het water
of spoel ik het door het toilet

daar zal ik niet opbloeien
loot aan de stam
die zwijgend stormen doorstond
dit is de dag
te heet voor volksvermaak
maar bij zessen sterft de buurvrouw
voor de maan naar haar plaats klimt

en ik schrijf maar door en door
over mijn geneugten mijn beslommeringen
ik heb de uitgestoken hand aangenomen
hartgrondig misleid was ik
aangedaan door emoties
loop ik van kruising naar kruispunt

de eens zo bekoorlijke zondebok

lach erom als je kunt

zij grijnst en trekt het zich niet aan

aangebrand maar niet afgebrand

maak ik me op en vier het feest van het leven.

Enter, 31 december 2013

